

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLIX
NOIEMBRIE—DECEMBRIE
1971

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

- *Filă între file* V. FLORESCU
- *Ecouri contemporane* REDACȚIA
- *O nouă filă* D. POPA
- *Studii Biblice*
- *Lucrarea iubirii divine*
- *Sanctuarul bisericii și Comunitatea religioasă*

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă Româna.*

Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația:

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon: 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

Filă

între

file

Fila luminoasă din Cronica poporului român datată 30 decembrie 1947, a fost hărăzită a înscrie în rîndurile ei un eveniment de răs-cruce, hotărîtor pentru viitorul Patriei noastre.

Istoria ce se scrie zi de zi de la acea dată a abolirii monarhiei încoace, face să crească ne-încetat importanța acestui eveniment.

A însemnat curaj, a însemnat hotărîre, dar a însemnat și o clară viziune în viitor cum și o bine întemeiată încredere în forțele popo-ru-lui nostru.

Data de 30 decembrie 1947 a însemnat pen-tru țara noastră răsturnarea a tot ce a fost pînă aci piedică în înfăptuirea aspirațiilor sale de veacuri: liber să-și croiască singur drum, singur stăpîn pe ce această glie străbună are și știe să dea cu prisosință.

Odată cu sfărîmarea zăgazurilor, cale largă și luminoasă s-a deschis fiilor patriei noastre, fiecare știind că pe acest pămînt muncește pentru fericirea sa și a poporului său. Această conștiință a dat acel avînt înflăcărat multiple-lor inițiative care au dus la realizarea nenu-măratelor lucrări uriașe de pe tot pămîntul României socialiste.

Ziua de 30 decembrie 1947 va rămîne necon-tenit ca amintire că fii consacrați cauzei feri-cirii poporului român nu au precupețit nici o strădanie în a înlătura din calea propășirii țării orice o împiedică în drumul ei luminos.

Recunoscător celor care cu minte clară au despîcat un drum nou, poporul nostru își urcă glorios drumul plin de soare al destinului său.

Pe meleaguri pe unde înainte vreme nici nu se pomenea de România azi duduie tractoarele românești, și fii ai acestei țări scumpă nouă fac să răsune glasul românesc cu ocazia montării instalațiilor de tot felul fabricate în țară și purtate pînă acolo în inimă de Africă, de Asie sau cine știe încă unde...

La noua piatră kilometrică la care ne găsim azi ne putem mindri cu mărețele înfăptuiri atinse în multiple domenii și pășim încrezători înainte spre viitorul de aur, și plin de prospe-ritate, al țării noastre.

V. Florescu

Ecouri contemporane

— Excelența sa Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, expune programul privind îmbunătățirea activității ideologice, ridicarea nivelului general al cunoașterii și educării socialiste a maselor, pentru așezarea relațiilor din societatea noastră pe baza principiilor etice și echității socialiste.

Spicuim din expunere, dovezi ale dezvoltării sociale și ridicarea nivelului de cultură al poporului.

În anul școlar 1970/1971 în învățămîntul obligatoriu de cultură generală au fost cuprinși un număr de 2 941 265 elevi; în învățămîntul liceal, un număr de 505 891 elevi; în învățămîntul superior, un număr de 151 885 stu-denți. Cifre ce grăiesc de la sine. (Scînteia din 5 noiembrie 1971).

— Fabrica „Viitorul“ din Oradea realizează în prezent 600 sortimente diferite din care 60 la sută sînt bunuri de larg consum. Aici se fabrică nu numai produse din mase plastice ci și mașini moderne pentru prelucrat mase plastice, produse solicitate tot mai mult pe piața internă și externă. (Scînteia din 12 noiembrie 1971).

— Apare în editura Rambach din Freiburg im Breisgan R.F.G. volumul — Nicolae Ceaușescu — România pe drumul socialis-mului — Cuvîntări, articole, interviuri.

Prefața volumului, semnată de Waldemar Besson, reputat profesor universitar de științe sociale și politice, relevă interesul viu, mani-festat de opinia publică internațională pentru politica României socialiste. (Scînteia din 13 noiembrie 1972).

— Marți 23 noiembrie, la invitația Exce-lenței Sale Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, într-o atmosferă de prof-un-dă cordialitate, a început vizita de prietenie în țara noastră a președintelui Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, Iosip Broz Tito.

Succesele obținute de ambele țări în dezvoltarea construcției socialiste, creșterea potenți-alului lor industrial și tehnico-științific și pe plan cultural, oferă în permanență noi posi-bilități pentru extinderea, amplificarea și di-versificarea colaborării în interesul ambelor popoare. (Scînteia din 23/24 noiembrie 1971).

— La 18 noiembrie 1971, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Con-siliului de Stat al Republicii Socialiste România a acordat ziaristului mexican Fausto Farandez Ponte, un interviu. Printre alte probleme abor-date au fost și probleme legate de experiența țării noastre în problemele de culte despre care Domnia Sa spunea:

„Dacă m-aș referi la experiența României aș putea spune că la noi cultele religioase — ortodox, catolic, protestant, reformat, mozaic, toate cele 14 culte recunoscute în țara noastră — au o poziție constructivă față de eforturile pentru dezvoltarea progresistă a țării și își aduc contribuția la marile realizări ale popoului. (Scînteia din 26 noiembrie 1971).

— Joi 16 decembrie 1971 au fost reluate în plen lucrările celei de a VII-a sesiuni a Marii Adunări Naționale. În actuala ședință, forul suprem al țării ia în discuție planul de dezvoltare economică și socială a Republicii Socialiste România pe anul 1972, actualizat pe baza propunerilor rezultate în urma analizelor care au avut loc în întreprinderi, centrale economice și ministere, bugetul de stat pe anul 1972, precum și alte proiecte de legi menite să contribuie la dezvoltarea multilaterală a patriei noastre socialiste. (Scînteia din 17 dec. 1971).

REDAȚIA

O nouă filă...

Vîntul rece de la sfîrșitul zilelor de toamnă, a adus primii fulgi de zăpadă, îmbrăcînd astfel într-o pînză albă trupul arcuit al pămîntului nostru, izvor de inestimabile și nesecate energii. Acest fapt demonstrează că zilele anului 1971 se apropie de încheiere, aflîndu-ne deci la capătul terminus al acestui drum cu 265 de etape.

În asemenea ocaziuni, vorbim adesea despre ultima filă a anului, sau despre prima filă a noului an. Medităm la cele ce au fost și privim cu nădejde spre cele ce au să vină. Vorbim despre bilanțuri retrospective și hotărîri noi cu puteri miraculoase, spre a suplini ceea ce s-a neglijat a se rezolva în zilele ce au trecut.

Viața multor oameni se aseamănă copacilor pădurilor noastre, din care frunzele multor ani irosiți zadarnic, se mai agață încă de trunchiurile vieții, pînă cînd un vînt puternic, un vînt nemilos, neîndurător, va curăța toate crengile de frunzele ce se vor împrăștiă pretutindeni, așternîndu-se pămîntului. Este totuși un fapt reconfortant gîndul că o nouă frunză poate veni la viață, o frunză pe care vîntul n-o va putea rupe. Și chiar dacă tăria lui vije-

lioasă va răsuci frunza pe toate părțile, ea va rămîne, nu va cădea, nu se va despărți de viață. De fapt, în momentul acesta de cum-pănă între vechi și nou, este înțelepțește a cerceta drumul umblării tale de pînă acum.

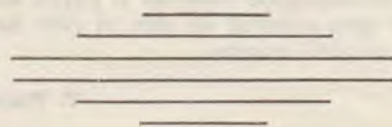
Să ne oprim în pragul anului 1972 și să ne luăm suficient timp pentru a privi înapoi, amîn-tîndu-ne de multe lucruri ale vieții noastre.

De fapt, în momentul acesta de binecuvîntată aducere aminte, gîndul să ni se statornicească și la cele ce vor urma filei celei noi. Căci dacă am reexaminat astfel filele ce conțin raportul vieții noastre pe anul trecut, atunci să ne îndreptăm atenția asupra primei și a următoarelor file ale anului 1972. Am înțeles noi oare mesajul anului trecut cu strădaniile și izbînzile țării noastre ce ne-au purtat prin timp și spațiu, cum și obligațiile... ce le-a transmis anului ce vine?

Trăim într-o societate în plină efervescentă pentru atingerea unor standarde înalte nu numai în cele materiale, ci și morale. Este nevoie de o atitudine civică pe măsura înaltele idealuri ale societății noastre. Căci numele omului este munca, cinstea, pentru ridicarea pe culmile demnității umane a omului, pentru demnitatea unei munci cinstate. Iată idealurile ce se cer atinse de toți cetățenii patriei noastre socialiste.

Da, nu este suficient să întorci o nouă filă, nu este totul a lua o hotărîre, ci este necesar a păstra hotărîrile. A fi consecvent traducerii lor în viață, de a scrie zilnic prin viața ta tot ce dă sens vieții, de a cunoaște noianul de fapte remarcabile obținute de poporul român. Este necesară abilitatea de a completa filele vieții noastre, cu un scris citeț, curat, clar, așternînd gînduri de bucurie și prietenie, de cinste și demnitate umană, principii înscrise în filele de aur ale României socialiste. De a păstra răbojul vieții anului 1972 nepătat, de a muncii cu rîvnă și conștiință de cetățeni ai patriei noastre aflată în plin avînt pentru clădirea noii societăți socialiste.

D. POPA

Lucrarea iubirii divine

STUDIUL 1

ISUS HRISTOS IN VECHIUL LEGĂMÎNT

Isa. 26, 4 u.p.

Scripturile Vechiului Testament ne prezintă pe Domnul Isus Hristos ca fiind „Cuvîntul“ din veşniciei prin care toate s-au făcut. Cele văzute şi cele nevăzute. Il prezintă ca fiind Dumnezeu în cel mai deplin sens al cuvîntului, ca fiind marele „Eu sînt“ al Vechiului Testament.

El era Împărat al lui Izrael în vechiul legămînt, aşa cum este Domnul Hristos, Mîntuitorul, în noul legămînt.

Lucrarea iubirii divine în decursul legămîntului de la Sinai, numit şi vechiul legămînt, era cuprinsă în persoana Aceluia ce prin gura profetului Se prezenta ca fiind : „Eu sînt“.

1. Sub ce nume se făcu cunoscut Dumnezeu lui Moise ? Exod. 3, 13, 14 ; 6, 3.

Chemînd pe Izrael să fie poporul Său ales, Dumnezeu li se descoperi sub un nume nou, după care ei trebuia să-L cunoască. Acest nume era Jahwe. În timpurile biblice numele unei persoane era important prin aceea că reflecta caracterul persoanei în cauză, idealurile, aspiraţiile, sau uneori experienţele mari ale vieţii. Numele Jahwe se consideră a fi o formă a verbului „A fi“ şi poate fi redat cu „Cel ce există prin Sine“, „Cel veşnic“, „Cel ce trăieşte pururi“.

Acest nume care se găseşte de mai bine de cinci mii de ori în Vechiul Testament, deosebea pe adevăratul Dumnezeu de... dumnezeii cei falşi, de zeii popoarelor din jur.

„Eu sînt“ înseamnă o prezentă veşnică : trecutul, prezentul şi viitorul sînt la fel pentru Dumnezeu. El vede cele mai vechi evenimente ale trecutului, şi viitorul cel mai îndepărtat, tot aşa de clar cum luăm noi cunoştinţă de lucrurile ce au loc zilnic. Dumnezeu a dat fiilor credinţei ocaziunea de a exercita credinţa şi încrederea în marele „Eu sînt“.

2. Ce au spus Iudeii atunci cînd Domnul afirma cum că „mai înainte ca să se nască Abraam, Eu sînt“ ? Ioan 8, 56—58.

3. Care fu urmarea ? Ioan, 8, 59.

Timp de milenii, credincioşii, cei ce cunoşteau profetiile şi se închinau adevăratului Dumnezeu, aşteptau pe Mesia. Cînd Domnul Isus veni, ca o împlinire a tot ceea ce a fost profetizat cu privire la El si lucrarea Lui, cei credincioşi ce aveau legătură cu Dumnezeu, cum şi un discernămînt spiritual, au recunoscut în Isus pe Cel Făgăduit.

Cînd în timpul discuţiei Lui cu cărturarii şi Fariseii, Domnul Isus se referi la Sine folosînd expresia sacră „Eu sînt“ (Jahwe), identificîndu-Se astfel ca fiind Dumnezeu, aceştia luară piatra să-L ucidă pe

loc pentru blasfemie, căci în adevăr, pe bună dreptate n-ar fi decît blasfemie, ca cineva să se declare pe sine Dumnezeu. De fapt, acuzaţia aceasta a constituit unul din capetele de acuzaţii ce a fost reţinut în dreptul Său, permiţînd sentinţa de condamnare la moarte. Mat. 26, 63—66. Cînd cu altă ocazie ei au luat de asemenea pietre ca să-L omoare, ei şi-au motivat gestul spunînd : „pentru că Tu, care eşti om, Te faci Dumnezeu“. Ioan 10, 33.

Tăcerea se aşternu peste multimea adunată. Numele lui Dumnezeu prezentat lui Moise spre a exprima ideea prezenţei veşnice, a unei existenţe perpetue, a fost pretins de învăţătorul Galilean. El S-a anunţat a avea o existenţă prin Sine însuşi. El care a fost făgăduit lui Izrael si „a cărui obîrşie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veşniciei“. Mica 5, 2.

4. Ce expresie foloseşte apostolul Ioan atunci cînd se referă la existenţa din veşniciei a Dumnezeirii ? Apoc. 1, 8.

5. Care este concluzia categorică cu privire la natura existenţei Dumnezeirii ? Apoc. 22, 13.

Titlul ultimei cărţi a Sfinţelor Scripturi, este „Descoperirea lui Isus Hristos“. Apoc. 1, 1 p.p. Cartea începe (vers. 4, 5) prin a atribui lui Dumnezeu Tatăl, trei expresii ce definesc existenţa Lui veşnică. El „a fost“ în decursul veşniciei, El „este“ în prezent şi „El va fi“ permanenta timpului.

Apostolul Ioan încheie cartea Apocalipsului atribuiînd aceleasi atribute (Alfa şi Omega), începutul şi sfîrşitul, Cel dintîi şi Cel de pe urmă, Domnului Hristos.

Domnul Hristos este Geneza Vechiului Testament si Apocalipsul Noului Testament. Amîndouă se înţîlnesc în Hristos. Adam si Domnul Hristos sînt înmăcaţi prin ascultarea celui de al doilea Adam, care a cîştigat biruinţa împotriva ispititorului, răscumărînd astfel prin jertfa Sa ispăşitoare pe păcătoşi.

6. În ce fel vorbeşte apostolul Pavel despre grija iubitoare a lui Dumnezeu faţă de poporul Său ? 1 Cor. 10, 1—4.

În cartea Deuteronomului, Moise se referă la Dumnezeu ca fiind „Stîncă“. O stîncă simbolizează soliditate, putere, siguranţa şi rezistenţa în timp. În experienţa poporului Izrael din pustie, stîncă era sursa izvorului de apă dătătoare de viaţă.

Scriînd Corintenilor, apostolul Pavel declară în mod explicit că stîncă ce însotea poporul Izrael în pustie, nu era altcineva decît Isus Hristos.

Stîncă ce a fost lovită de Moise ca să dea apă — si aceasta la porunca Domnului — a fost un simbol, o reprezentare a Domnului Isus si prin acest simbol ne sînt prezentate mari si preţioase adevăruri spirituale. După cum din stîncă lovită curgea rîuri de apă dătătoare de viaţă, tot astfel de la Domnul Hristos („lovit de Dumnezeu“, strănuns pentru păcatele noastre“, „zdrobit pentru fărădelegile noastre“) cel credincios primeşte iertare şi mîntuire. El este

personificarea iubirii divine, despre care vorbim noi. El, apa vieții și plina vieții spirituale.

7. Care este rolul Mîntuitorului în experiența cunoașterii lui Dumnezeu de către cei credincioși ? Ioan 14, 6.

8. Care este semnificația spirituală a răspunsului dat de Domnul lui Filip ? Ioan 14, 8, 9.

Dacă ar trebui să exprimăm în concluzie lucrarea Domnului Hristos aici pe pămînt, în trup omenesc, am putea spune că El a venit ca să descopere pe Tatăl. Acest lucru El L-a adus la îndeplinire prin cuvintele Sale, prin lucrarea Sa de a slui nevoilor noastre spirituale și mai presus de toate, prin viața Sa desăvîrșită, fără de păcat. El era deci o descoperire desăvîrșită a lui Dumnezeu Tatăl. Așa cum vom mai avea ocazia să vedem în cele ce urmează, păcatul a făcut o mare breșă în relațiile noastre cu Dumnezeu. Domnul Hristos, prin trupul Său a făcut un pod, o punte de legătură între Dumnezeu și cei credincioși — căci nimeni nu vine la Tatăl, spunea El, decît prin Mine.

9. Cît de categoric stabilește Pavel divinitatea Domnului Hristos ? Col. 2, 6, 9.

Tot ceea ce Domnul Isus înseamnă pentru cel credincios, este ancorat în realitatea faptului că „În El locuiește plinătatea Dumnezeirii“. În natura, în caracterul, în atributele Sale, în solicitudinea plină de iubire față de toți, Domnul Hristos și Tatăl sînt una.

În decursul primelor veacuri ale erei creștine, o serie de ereziî au tulburat biserica în legătură cu :

a) Natura Domnului Hristos, în ceea ce privește natura divino-umană a Sa.

b) Legăturile Sale cu celelalte persoane ale dumnezeirii.

Într-o serie de Concilii bisericești, și anume de la Conciliul de la Nicea, din anul 325 e.n. și pînă la cel de la Constantinopol din anul 680 e.n., biserica și-a găsit drumul ei, cum că Domnul Hristos este Dumnezeu în adevăratul sens al cuvîntului și că există un singur Dumnezeu în Trei Persoane, Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt.

Dacă Domnul Hristos a făcut toate lucrurile, El exista deci mai înainte de aceste lucruri. Cuvintele folosite pentru a sublinia acest adevăr sînt așa de categorice pentru oamenii credinței, încît nu mai lasă nici o îndoială în inimile noastre.

Este necesar și bine a avea toate aceste adevăruri proaspete în mintea și inima noastră atunci cînd vorbim — așa cum facem acum — la studierea materializării în favoarea noastră, a iubirii divine.

STUDIUL 2

PĂCĂTUIREA

Romani 5,11

Prin viața și moartea Sa, Domnul Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu face fără efect mila Lui, că păcatul poate fi iertat, și că legea este dreaptă și poate să fie ascultată în totul. Acuzațiile lui Satana au fost respinse în totul. Dumnezeu dăduse celui păcătos dovezile netăgăduite ale iubirii Lui.

1. Pentru care lucru trebuie să ne rugăm totdeauna ? Ps. 119,18.

Lucrarea îngerilor cerești este aceea de a pregăti inima celui credincios ca să înțeleagă astfel Cuvîntul lui Dumnezeu. Trebuie să ne însușim și noi rugăciunea psalmistului : „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale“.

2. Cîți au păcătuit ? Rom. 3,23.

Faptul că am păcătuit și sîntem lipsiți de slava lui Dumnezeu, nu ne este arătat numai de Sfintele Scripturi, ci ne este învederat și de experiența noastră. Se poate să fie grade de vinovăție, dar nu există credincios care să fie liber de păcat.

3. Ce spunea Pavel că a dovedit ? Rom. 3,9

Limba vorbită, locul, poziția, sau legătura cu biserica, nu pot să ne scuze în fața Legii lui Dumnezeu. „Toți au păcătuit“. Totuși Dumnezeu a pregătit o cale de mîntuire pentru toți cei ce cred în El.

4. Care sînt cauzele pentru care fiecare este în mod egal sub osînda Legii ? Rom. 3,10-11.

5. De ce este nevoie ca să ne recunoaștem vina ? Mat. 9, 10-13.

Dacă credinciosul n-are simțămîntul păcatului el nu va avea nici o dorință să caute un Mîntuitor care să-l mîntuiască de păcat. Păcătosul trebuie să mărturisească răul făcut și să recunoască că Legea este dreaptă. Strigătul său după har însemnează recunoașterea vinei sale. Luca 18.13.14.

6. Care este definiția păcatului ? 1 Ioan 3.4.

Primul pas în împăcarea cu Dumnezeu este convingerea de păcat. Pentru ca să-și poată vedea vina, păcătosul trebuie să-și încerce caracterul prin marea măsură de neprihănire a lui Dumnezeu. Aceasta este o oglindă care arată desăvîrșirea unui caracter neprihănit și face în stare pe cineva să-și vadă nedesăvîrșirile.

Dedesubtul tuturor faptelor noastre de păcătuire este principiul păcatului din care izvoară. Chiar dacă toate faptele noastre rele ar fi pe deplin iertate, noi tot am păcătui mai departe. Pentru noi trebuie să se facă ceva mai mult decît să ni se ierte păcatele.

7. Ce pedeapsă a legat Dumnezeu de călcarea legii Sale ? Rom. 6,23.

O lege fără o pedeapsă ar fi numai o bună povață. Motivul pentru care Dumnezeu leagă o așa de aspră pedeapsă de călcarea legii Sale este că păcatul descalifică pe cineva pentru viața veșnică. Dacă Dumnezeu ar admite ca păcătoșii să trăiască veșnic ar însemna că El face ca păcatul, pe care îl urăște așa de mult, să fie nemuritor.

8. Deoarece toți au păcătuit, cui a dat Dumnezeu ajutorul Său ca ei să nu fie nimiciți ? Ps. 89,19.

„Plata păcatului este moartea“, dar Dumnezeu dă ajutorul Său celui credincios.

„Viteazul“, „Leul din seminția lui Iuda“ este însuși Mîntuitorul nostru, care prin moartea Sa a înfrînt puterea păcatului și a morții deschizînd o cale nouă și vie spre scaunul harului.

9. Ce plan a întocmit înțelepciunea nemărginită prin care păcătosul poate să fie mintuit și dreptatea să fie menținută? Isa. 53,10,11.

Jertfa Domnului Hristos ca ispășire pentru păcat este marele adevăr în jurul căruia graviteză toate celelalte adevăruri ale credinței. Noi trebuie să studiem fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu — în lumina care se revarsă de la crucea de pe Golgota pentru a-l putea înțelege și prețui cum se cuvine. Iată marele și impunătorul monument al milei și regenerării, al salvării și răscumpărării: Fiul lui Dumnezeu înălțat pe cruce.

10. Cum scoate Pavel în evidență faptul acesta? Rom. 3,25,26.

Legea lui Dumnezeu fiind menținută, și dreptatea ei satisfăcută, păcătosul poate fi iertat. Darul cel prețios pe care-l avea cerul a fost dat, așa că „Dumnezeu poate fi drept și să îndreptățească pe cel care crede în Isus“. Prin darul acesta, credincioșii sînt scăpați de răul păcatului, spre a deveni fiii ai lui Dumnezeu.

STUDIUL 3

DARUL LUI DUMNEZEU

Psalm 130,7

Pe măsură ce ne apropiem de Dumnezeu... trebuie să cunoaștem planul de mîntuire pentru a putea avea o idee despre prețul pe care l-a dat Domnul pentru mîntuirea celui păcătos.

1. Ce măsuri a luat Dumnezeu ca să salveze pe cel vinovat? Rom. 1,16.

Evanghelia este solia lui Dumnezeu de bună vestire pentru păcătos, vorbindu-i despre prevederile harului lui Dumnezeu. Ea îi face cunoscut harul lui Dumnezeu. Dreptatea l-ar fi tratat așa cum merita. Dar harul, purtă vina lui și îl trată mai bine decît merita.

2. Numai prin cine este cu putință mîntuirea? Fapte 4,12; Ioan 14,6.

Miinile Lui rănite, coasta cea împunsă și picioarele străbătute de piroane, vorbesc în favoarea celui căzut, a cărui mîntuire a fost asigurată cu un preț atît de mare. Iubirea Tatălui și a Fiului, aceasta este temelia mîntuirii.

3. Cît de desăvîrșit poate Isus să mîntuiască pe păcătos? Ebrei 7,25.

Domnul Hristos este în stare să ia toată vina noastră asupra Sa, cînd venim la El în credință, prin faptul că a murit pe cruce, fiind încărcat cu toate păcatele și fărădelegile noastre. După aceea trebuie să venim la El pentru ca să continue lucrarea Sa, curățînd prin singele Său inimile noastre mînjite de păcate, îndepărtînd de la noi tot ce este

necurat și nesfînt, toată mîndria, tot egoismul și orice dorință de a mai păcătui, curățîndu-le și pregătindu-le pentru ca să poată locui în ele.

4. Ce întrebare potrivită pune apostolul Pavel cu privire la mîntuire? Ebrei 2,2,3.

5. De care pedeapsă a venit Hristos să ne mîntuiască?

Răspuns: El a venit să ne mîntuiască de pedeapsa păcatului. El ne liberează de pedeapsa păcatului prin moartea Sa, de puterea lui prin viața Sa; și de prezența lui, prin a doua Lui venire.

6. În care trei faze este amintită mîntuirea de către apostolul Pavel? 2 Tim. 1,9; Filip. 2,12 p.p.; Rom. 13,11 u.p.

În primul din aceste texte mîntuirea este amintită ca o experiență din trecut. În al doilea ca un proces care se petrece în prezent, și în al treilea ca o perspectivă viitoare.

7. În ce cuvinte exprimă apostolul Pavel toate aceste trei faze ale mîntuirii? 2 Cor. 1,10.

8. Cunoscînd toate aceste fapte, în cine trebuie să nădăjduim? Ps. 130,7.

9. Dacă iubim pe Dumnezeu și ascultăm de El, cum vom sta la judecată? 1 Ioan 4,17 u.p.

10. În ce fel este redată pe scurt mîntuirea de către apostolul Ioan? Ioan 3,16; 1,12.

Oricum ar fi, fiecare totuși posedă în sine o neîntrecută valoare. De aceea e o mare bucurie în cer înaintea lui Dumnezeu și a sfinților îngeri chiar și pentru un singur păcătos care se întoarce, iar bucuria aceasta se dă pe față prin cîntări mărețe de laudă și triumf.

STUDIUL 4

„CE TREBUIE SĂ FAC CA SĂ FIU MÎNTUIT“

Romani 5,8

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi îi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea sacrificiului. Planul mîntuirii e slăvit înaintea noastră și gîndul despre Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inima noastră și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel, deoarece mîndria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o proaspătă amintire a celor petrecute pe Golgota.

1. Ce întrebare a fost pusă de temnicerul din Filipi? Ce răspuns i s-a dat? Fapte 16,30—31.

Prin simplul fapt al credinței noastre în Dumnezeu, Spiritul Sfînt dă naștere unei vieți în inima noastră.

2. Ce răspuns a dat Petru la aceeași întrebare în Ziua Cincizecimii? Fapte 2,38.

Pocăința însemnează o adîncă părere de rău de păcatele săvîrșite și o continuă ferire de a le mai face. Noi nu vom renunța de tot la păcate, pînă ce nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lor și să ne scribim în totul de ele; pînă ce nu ne vom întoarce de la ele cu inima, pînă atunci nu se va produce adevărata schimbare în viață.

3. Ce este adevărata pocăință? Ezech. 18,31—32.

„Pocăința în care nu se vede schimbare, nu este adevărată. Dreptatea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatul nemărturisit și nepărăsit; este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpânește purtarea.

4. Cum se manifestă adevărata pocăință? Mat. 21,28.29; Efes. 4,28.

Dacă a se pocăi de furat însemnează a nu mai fura deloc, atunci tot așa, a se pocăi de călcarea oricărei porunci însemnează a nu mai călca deloc acea poruncă. Oricum ar fi călcat cineva voința lui Dumnezeu, după pocăință va fi credincios și ascultător.

5. Care sînt două principii de bază ale soliei Evangheliei? Fapte 20,21.

Primul cuvînt rostit de Ioan Botezătorul și de Mîntuitorul Isus la începutul lucrării lor a fost: „Pocăiți-vă!“ Mat. 3,1.22; 3,17. Pocăința trebuie să fie însoțită de credința în puterea Domnului Hristos de a ne curăți de păcate, de a ne mîntui din ele și de a ne păzi de ele.

Cînd noi vedem bunătatea și iubirea lui Dumnezeu așa cum este descoperită în suferința și moartea singurului Său Fiú, aceasta ne duce la pocăință. Noi nu ne pocăim pentru ca Dumnezeu să ne iubească, ci El Își descopere față de noi iubirea Sa ca să ne putem pocăi.

6. Cine a făcut primii pași ca să ne aducă mîntuirea? Rom. 5,8.

Dumnezeu nu urăște pe nimeni din pricină că a păcătuit. El îl iubește așa cum numai Dumnezeu poate să iubească. Ioan 3,16. „Hristos S-a dat pe Sine însuși“. Ebrei 9,14. El S-a dezbrăcat pe Sine însuși și „S-a smerit“. Filip 2,6.8. Toate acestea au fost făcute cu un singur scop. „Hristos, de asemenea a suferit odată pentru păcate, El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu“. 1 Petru 3,18.

7. Numai prin cine putem să fim mîntuiți? Isa. 43,11.

Dacă păcătosul ar fi putut fi mîntuit pe altă cale decît prin moartea lui Hristos, să fim siguri că rugăciunea care a fost repetată de trei ori de Hristos, „Tată, dacă voești, depărtează paharul acesta de la Mine“ n-ar fi rămas fără răspuns.

8. Ce face pe cineva neînstare a se mîntui pe sine? Rom. 7,14.23.24.

Numai singele prețios al lui Hristos poate satisface pretențiile legii călcate a lui Dumnezeu pentru simplul motiv că plata păcatului este moartea, iar faptele bune nu pot îndreptăți pe un păcătos și nici nu-l pot scuti de pedeapsa pentru nelegiuirea lui. Prezentarea faptelor noastre bune lui Dumnezeu ca merite, n-ar putea avea alt scop decît să încercăm să cumpărăm favoarea lui Dumnezeu.

9. Ce se spune că e cu neputință pentru creștini a face unul pentru altul? Ps. 49,7.

Numai Hristos, singurul născut din Tatăl, putea face față pretențiilor unei legi călcate. Cel fără de păcat trebuie să poarte povara ne-

legiuirii. Hristos S-a oferit să facă El ceea ce este cu neputință cuiva să facă, prin sine însuși. Rom. 6,32.

10. Pe lingă faptul că este Răscumpărător, ce se spune că mai este Isus? Colos. 1,14.16 p.p.

Este necesară o putere care să lucreze dinăuntru, trebuie o viață nouă de sus pentru ca noi să fim întorși de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Harul Său este în stare să învieze viața credinciosului și să-l atragă către sfințenia desăvîrșită.

STUDIUL 5

ÎNDREPTĂȚIREA PĂCĂTOSULUI

Romani 5,1

1. Prin ce mijloc poate cineva să fie îndreptățit? Rom. 5,9

Simțămîntul că mila lui Hristos ne este atribuită nu pentru vreun merit al nostru personal, ci ca un dar de bună voie din partea lui Dumnezeu, este un simțămînt prețios.

2. Ce spune apostolul Pavel despre modul în care păcătosul poate să fie îndreptățit? Rom. 3,24.

3. Ce trebuie să facă păcătosul care se pocăiește, pentru ca să fie îndreptățit? Rom. 5,1.

O cercetare a acestor versete duce la concluzia că sînt trei factori în îndreptățire: singele lui Hristos, harul lui Dumnezeu și credința păcătosului. Cel ce se pocăiește este îndreptățit prin singele Mîntuitorului, și are la dispoziție în chip gratuit harul lui Dumnezeu primit prin lucrarea credinței. Singele lui Hristos este mijlocul prin care Dumnezeu îndreptățește pe păcătos: harul lui Dumnezeu este mila Sa nemeritată care pune singele lui Hristos la îndemîna noastră, iar credința este mîna cu care prindem iertarea oferită.

Credința care este spre mîntuire este încrederea înrădăcinată în inimă, care îmbrățișează pe Hristos ca Mîntuitor personal, fiind asigurat că El poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cel ce se încrede în El. Cînd sufletul se prinde tare de Hristos ca singura nădejde de mîntuire, atunci se dă pe față adevărata credință.

4. Ce trebuie să însoțească neapărat credința care îndreptățește? Iacob 2,24.

În Romani, Pavel prezintă îndreptățirea prin credință prin harul lui Dumnezeu, în singele lui Isus Hristos. Dar adevărata credință va fi totdeauna însoțită de fapte corespunzătoare.

5. Ce persoane din Vechiul Testament sînt amintite ca primind îndreptățirea prin credință? Rom. 4,2.3.6—8.

Ce este îndreptățirea prin credință? Es e lucrarea lui Dumnezeu de a întinde slava asupra credinciosului și de a face pentru el ceea ce el singur nu poate să facă.

6. De care lucru nu poate să scutească pe cineva îndreptățirea prin credință? Rom. 3,31.

O altă traducere redă textul din Rom. 3,31 în felul următor: „Așa dar desființăm noi legea cu ajutorul acestei credințe? Ferească Dumnezeu! Noi întărim Legea“. Harul nu dă la o parte Legea. El nu face altceva decât să îndepărteze pedeapsa, purtând-o pentru aceia care se folosesc de har. Planul îndreptării prin credință duce la ținerea Legii. Păcătosul vede răul călării Legii și vede respectul pe care Dumnezeu l-a arătat față de Lege.

7. Care sînt bucuriile unui credincios cu adevărat îndreptățit? Rom. 5,1—5.

8. În cine trebuie să ne bucurăm? Rom. 5,11; 2 Cor. 9,15.

Să mulțumim lui Dumnezeu pentru credința care ne-a dat-o. Să adunăm la un loc binecuvîntările și singurele făgăduinți ale iubirii Sale ca să le avem înaintea ochilor noștri.

STUDIUL 6

INDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

Matei 5,6

Prețioasă este cugetarea că harul lui Hristos ni se transmite nouă, nu pentru meritele noastre ci ca un dar nemeritat de la Dumnezeu.

1. Care este nevoia noastră? Ioan 10,10 u.p.

Acelora care Îl primesc pe Hristos, El le dă viață din belșug, cu nădejdea și asigurarea unei fericiri mult mai mari decât a cunoscut Adam atunci cînd într-o stare neprihănită, comunica față către față cu Creatorul său.

2. Care este izvorul îndreptățirii? 1 Cor. 1,30.

Neprihănirea sau dreptatea este sfințenie, asemănarea cu Dumnezeu și Dumnezeu este iubire. Ea este trăirea legii lui Dumnezeu pentru că „toate poruncile Tale sînt drepte“ și „iubirea este împlinirea Legii“. Dreptatea lui Dumnezeu este înrupată în Hristos. Noi primim dreptatea primindu-L pe El.

3. Ce experiență minunată face credinciosul care primește pe Hristos ca Mîntuitor? Zah. 3,3,4.

Experiența pe care a făcut-o Iosua este o experiență pe care o poate face oricine care prin credință primește dreptatea lui Hristos. Veșmintele murdare ale păcatului și îndreptățirea de sine sînt îndepărtate de la aceste persoane și ele sînt îmbrăcate „cu haine de sărbătoare“, anume însăși dreptatea lui Hristos. Hristos însuși făgăduiește să facă aceasta pentru fiecare din urmașii Săi credincioși.

4. Care două feluri de îndreptățire sînt amintite de Pavel? Rom. 10,3; Filip. 3,9.

5. Ce greșală este amintită privitor la biserica din Laodicea? Apoc. 3,17.

Vestea că Hristos este dreptatea credincioșilor săi a adus mîngiere multor credincioși. Solia adresată bisericii din Laodicea se potrivește cu starea noastră.

6. Cînd prin credință primim pe Hristos ca Mîntuitor al nostru personal, ce se face pentru noi? 2. Cor. 5,21; Rom. 5,18-19.

Prin credință, păcătosul care a jignit pe Dumnezeu, poate să aducă lui Dumnezeu meritele lui Hristos, și Domnul pune ascultarea Fiului Său în socoteala păcătosului. Dreptatea lui Hristos este primită în locul slăbiciunii lui.

7. Ce sîm'em indemnați să căutăm? Mat. 6,33; Zef. 2,3 p.p.

Dacă s-ar pierde învățătura despre îndreptățire, atunci toată învățătura noastră adevărată ar fi pierdută... Atunci acel care se îndepărtează de la această „dreptate creștină“, trebuie să cadă în „dreptatea Legii“, adică vrea să se spună prin aceasta că atunci cînd el a pierdut pe Hristos, trebuie să ajungă la încrederea în propriile sale fapte. Pentru că dacă nu luăm în seamă învățătura creștină despre îndreptățire, am pierdut totul.

8. Cînd căutăm cu adevărat dreptatea lui Dumnezeu, ce urmează în mod sigur? Mat. 5,6.

9. Care trebuie să fie dorința arzătoare a inimii? Filip. 3,9.

Speranța noastră trebuie să fie mereu întărită prin cunoștința că Hristos este dreptatea noastră.

STUDIUL 7

CREDINȚA

Ebrii 4,2

Credința simplă, care se ține de făgăduințele lui Dumnezeu, trebuie încurajată. Credincioșii lui Dumnezeu trebuie să aibă credința care se apucă cu tărie de puterea lui Dumnezeu; „căci prin harul Lui sinteți mîntuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.“

1. Care este mijlocul prin care cineva este plăcut lui Dumnezeu? Ebrii 11,6.

Credința înseamnă a ne încrede în Dumnezeu, a crede că El ne iubește și știe ce este spre binele nostru.

2. După junghierea mielului în noaptea Paștilor, ce lucrare mai aveau de îndeplinit Izraeliții? Exod. 12,7.

Singele trebuia să fie stropit pe ușori, ca abia atunci familia să se găsească în siguranță. La fel stau lucrurile și cu noi. Nu este de ajuns ca Isus Mielul nostru de Paște să fie înjunghiat. Prin credință, noi trebuie să stropim cu singele Său propriile noastre suflete vinovate, deoarece credința face aplicabil ceea ce Dumnezeu a făcut posibil. Hristos a murit ca noi să fim mîntuiți. Moartea Sa face ca mîntuirea noastră să fie posibilă, iar nu obligatorie.

3. Ce este credința pentru creștini? Ebr. 11,1. p.p.

Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L cuprinde pe El ca Mîntuitor personal; care-și însușește meritele Lui. Credința mîntuitoare este o tranzacție prin care

cei ce primesc pe Hristos se unesc prin legământ cu Dumnezeu.

4. Al cui dar este credința ? Efes. 2,8.

Credința este darul lui Dumnezeu. Dumnezeu dă adevărul, obiectul credinței, și puterea de a crede. Cu toate că El ajută pe credincios, faptul de a crede este absolut al credinciosului și este de bună voie, neimpus.

5. Pentru câți a fost dat darul acesta ? Rom. 12,3. u.p.

Credința care ne face în stare să primim darurile lui Dumnezeu este ea însăși un dar, care este dat într-o oarecare măsură fiecărui credincios.

6. Pe ce este întemeiată credința sinceră ? Rom. 10,17.

Credința sinceră își are temelia în făgăduințele și prevederile Scripturilor.

7. Ce învață Hristos că trebuie să facem dacă vrem să vedem ? Ioan 11,40.

Cînd Dumnezeu ne oferă mîntuirea, credința este mijlocul prin care o primim.

8. În învățăturile Sale, a cui credință a lăudat-o El îndeosebi ? Mat. 8,5-10.

Prin simplul fapt al credinței curate în Dumnezeu, Spiritul Sfînt dă naștere unei noi vieți în inima noastră ; ajungi atunci ca un copil de curînd născut al lui Dumnezeu și Dumnezeu te iubește așa cum iubește pe Fiul Său.

9. Ce întrebare a pus Isus privitoare la credință ? Luca 18,8.

Credința crește atunci cînd este pusă la lucru spre a ne însuși Cuvîntul lui Dumnezeu. Pentru a ne întări credința, trebuie să o aducem în contact cu Cuvîntul.

STUDIUL 8

LEGEA ȘI EVANGHELIA

Psalm 119,146

Nu poți cunoaște legea lui Dumnezeu fără Evanghelia și Evanghelia fără Lege. Legea este Evanghelia intrupată ; Evanghelia este Legea explicată.

1. Ce poruncă divină se dădu lui Adam înainte de căderea lui în păcat ? Gen. 2,16.17.

După ce Adam a fost creat, el a fost pus sub porunca strictă de a asculta. Cu alte cuvinte, Dumnezeu însuși a pus pe Adam sub lege, ca o condiție de neînlăturat a însăși existenței lui.

2. Cu ce întrebare se adresă unul dintre cărturari lui Isus ? Marcu 12,28. Care a fost răspunsul Mîntuitorului ? Vers. 29-31.

Primele patru porunci din cele zece sînt resumate în această învățătură : „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta“ : ultimele șase sînt cuprinse în cealaltă : „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Amîndouă aceste porunci sînt o expresie a principiului iubirii. Cînd Dumnezeu are locul ce-I revine pe tronul inimii, și semenului

nostru i se va da locul ce i se cuvine. Trebuie să-l iubim ca pe noi înșine. Și cînd iubirea noastră supremă este pentru Dumnezeu, putem să iubim nepărtinitor pe semenul nostru.

3. De cînd au fost date aceste două porunci ? Deut. 6,4-5 ; Lev. 19,18.

Cele zece porunci avînd de bază ca principiu iubirea, au fost scrise în două table de piatră identice. Cele zece reies în chip natural din cele două și toate înseamnă ceea ce exprimă cele două. În cele două se cuprind cele zece.

4. Cum arată Pavel caracterul cuprinzător al ultimei din aceste două porunci ? Rom. 13,8-10.

Să ne gîndim la cuvîntul „cuprind“ din versetul 9. Sigur, dacă „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ cuprinde șase, atunci „Să iubești pe Dumnezeul tău“, cuprinde primele patru.

5. Cum vorbește Isus mai departe despre cele „două“ și cele „zece“ porunci ? Luca 10,25-26 ; 18,18-20.

În primul caz Domnul Isus Se referă la Legea pe scurt sau în rezumat — „iubirea față de Dumnezeu“ și „iubirea față de oameni“. În al doilea caz Se referă direct la cinci porunci din cele de pe a doua tablă a Legii, arătînd că El le privește pe amîndouă ca fiind aceeași Lege.

Domnul nostru prezintă primele patru și ultimele șase porunci ca un tot dumnezeiesc și spune că iubirea de Dumnezeu va fi arătată prin ascultarea de poruncile Lui.

6. Ce se spune că este porunca : „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“ ? Iacob 2,8.

„Legea împărătească“ despre care vorbește Iacob este Legea celor zece porunci. Aceasta reiese clar din versetele 10 și 11 din Iacob 2, care numesc două din poruncile de pe a doua tablă și identifică astfel „legea împărătească“ cu legea celor zece porunci. Ba, ceva mai mult, este „Legea împărătească, potrivit Scripturii“, arătînd că nu era o lege nouă, ci o lege vestită și cunoscută încă din zilele de demult.

7. Cum era cunoscută Legea înainte de a fi primită în scris de către Moise ? Rom. 2,14-15.

Înainte de a fi dată Legea scrisă a lui Dumnezeu lui Moise, Dumnezeu Se descoperea tuturor prin lucrările miinilor Sale.

8. Ce se spune că este păcatul ? În ce raport stă Legea cu el ? 1 Ioan 3,4 ; Rom. 3,20 ; 7,7.

Legea nu crează păcătoși, ci ea doar descoperă faptul că cineva este păcătos. Noi n-am ști ce este păcatul dacă Legea nu l-ar descoperi. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“. Legea în sine „este sfîntă, porunca este sfîntă, dreaptă și bună“. Rom. 7,12.

9. Numai în cine este mîntuire ? Rom. 8,2.

Nu este nevoie ca Legea să fie dată la o parte pentru a așeza Evanghelia. Într-adevăr, nici una din ele nu înlocuiește pe cealaltă, ci

ele se împacă perfect de bine întreolaltă... Așa dar, există cea mai strânsă legătură, pe care o poate concepe cineva, între Lege și Evanghelie. Pe de altă parte, Legea deschide neconținut calea pentru Evanghelie și ne îndreaptă spre ea; pe de altă parte, Evanghelia ne duce neconținut la o mai exactă împlinire a Legii.

10. Ce este Evanghelia ? Rom. 1,16.

Evanghelia este istorisirea lui Dumnezeu despre Fiul Său, Isus Hristos. Rom. 1,13. Ea ne dă vestea cea bună de felul cum un păcătos poate să fie mântuit. Ea descoperă că Hristos prin moartea Sa face față pedepsei pentru păcatele noastre, și că prin Spiritul Său dreptatea Legii Sale este împlinită în noi. Rom. 8,4.

11. Care trebuie deci să fie purtarea noastră ? Efes. 5,8 u.p. 9.

Dacă iubirea Lui este în noi, atunci simțămintele, cugetele și faptele noastre vor fi toate în armonie cu voința lui Dumnezeu.

STUDIUL 9

SFINȚIREA

Ioan 17,17

Scriptura arată lămurit că lucrarea sfințirii vine treptat. Apostolul Pavel zice : „Fac un singur lucru : uitînd ce este în urma mea și aruncîndu-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Isus Hristos“. Iar Petru ne prezintă pașii prin care se poate ajunge sfințirea biblică : „Dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată“.

1. Fiind liberați de Hristos de sub puterea păcatului, ai cui sîntem ? Rom. 6, 18.

Isus a murit pentru a deschide o cale de scăpare pentru noi, ca să putem birui firea rea, orice păcat, orice ispită și în cele din urmă să fim împreună cu El.

2. Lipsa cărei însușiri spirituale ne va despărți pe veci de Dumnezeu ? Ebr. 12, 14.

„Duhul Sfînt niciodată nu lasă neajutat pe cel păcătos. El ia din lucrurile lui Hristos și i le arată. Dacă ochiul este ațintit asupra lui Hristos, lucrarea Duhului Sfînt nu încetează pînă cînd nu ajungem să avem chipul Lui“.

3. Cît de deplin va mîntui Hristos pe aceia pentru care a murit ? Mica 7, 18. 19.

Iertarea păcatelor nu este singurul rezultat al morții lui Isus. El S-a făcut o jertfă nemărginită, nu numai ca păcatele să poată fi îndepărtate, ci pentru ca natura credincioșilor să poată fi refăcută, reînfrumusețată, și pregătită pentru prezența lui Dumnezeu.

4. Ce atribut creștin este tot așa de important în sfințire ca și în îndreptățire ? Col. 2, 5. 6.

Acela care crede că păcatul ce este în el este mai tare decît puterea lui Dumnezeu de a birui este deja înfrînt.

Prin credința în singele Său, toți pot fi făcuți desăvîrșiți în Hristos Isus.

5. Cum se poate ajunge la sfințenie ? 2 Cor. 7,1 ; 2 Petru 1,5-8.

Sfințirea este lucrarea unei vieți întregi.

6. Cît de strîns sînt legate între ele sfințirea și ascultarea ? Luca 1, 6.

Noi sîntem sfințiți, pentru ascultare. Sîntem curățați de păcat pentru ca prin puterea lui Dumnezeu și sub conducerea Duhului Sfînt să putem rămîne într-o stare fără de păcat. El are puterea de a face cu putință o astfel de sfințire spre ascultare. Stă în puterea noastră de a ne lăsa ca și lutul în mîinile Olarului pentru aducerea la îndeplinire a scopului Său.

7. Ce rugă Isus pe Tatăl să facă pentru ucenicii Săi ? Ioan 17, 17.

Credinciosul este născut din Cuvînt, hrănit cu Cuvîntul și este curățat prin Cuvînt. Puterea sfințitoare este în Hristos așa cum este descoperit de Cuvîntul lui Dumnezeu. El va produce adevărați servi ai lui Dumnezeu. Vieți de îndreptățire și adevărată sfințenie vor fi rodul său.

8. Ce asigurare avem că Domnul lucrează la sfințirea noastră ? Ezech. 20, 12.

Cînd puterea credinței este trăită pentru Hristos, atunci și numai atunci, credinciosul poate să se bucure de roadele adevăratei sfințiri. Atunci el devine cu adevărat un semn al puterii sfințitoare a lui Dumnezeu în viață.

STUDIUL 10

ISUS HRISTOS

ALFA ȘI OMEGA MÎNTUIRII

Isaia 57, 15

Nu puteam avea o înțelegere deplină a lucrării iubirii divine în favoarea celui păcătos, fără a zăbovi puțin asupra persoanei Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos; asupra lucrării și personalității Sale divine.

El este darul lui Dumnezeu în favoarea păcătosului. Viața Lui răspunde problemei : „Ce trebuie să fac ca să fiu mîntuit ?“ El este îndreptățirea păcătosului, este întruparea Legii, este Evanghelia personificată. El este „Urzitorul“ mîntuirii noastre.

Ieslea Betleemului n-a fost decît mijlocul folosit de Dumnezeu pentru a înfrînge păcatul pe propriul lui teren. A fost materializarea absolută a iubirii divine, căci numai cineva întrutotul divin și în același timp întrutotul legat de natura noastră omească, putea trăi în fața contemporanilor Săi și a lui Dumnezeu, o viață fără de păcat și în final să Se smulgă morții și mormîntului, „din moarte pre moarte călcînd“, — datorită vieții ce era în El. Ioan 10, 17-18. Numai un astfel de Mintuitor poate să dea putere și har spre a înfrînge păcatul și a trăi în armonie cu voința descoperită a lui Dumnezeu Tatăl. Da ! El, Acela despre care apostolul iubirii spunea :

„La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu“. Ioan 1, 1. Despre El vom căuta să ne reamintim cîteva date esențiale privind natura lucrării mîntuirii noastre.

1. Ce spune profetul Mica, cu privire la originea, locul nașterii și rolul Mântuitorului profetizat? Mica 5, 2.

Profeția cum că Mesia, avea să fie născut în Betleem, a fost dată pentru a sublinia originea Lui după trup — în haina naturii omeneste — ca fiind fiul lui David și deci moștenitor al tronului lui Izrael. În profețiile Vechiului Testament (Isa. 9, 6; 11, 1-2) și în izbucnirile poporului în zilele Noului Testament (Mat. 20, 30; 21, 15), Mesia, Domnul Isus Hristos, era aclamat ca „Fiul al lui David”. Iată de ce dar era necesar ca Domnul Isus să se nască în Betleem, orașul lui David.

2. De ce este important a avea claritate asupra existenței din veșnicii a „Pruncului din Betleem”? Isa. 9, 6; Ioan 17, 5.

Profetul Mica se referă la Mesia prin pronumele „CEL”. Isus Hristos avea să fie Betleemit; dar despre natura Lui, ni se spune că „a cărui obârșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei”.

Preexistența din veșnicii a Domnului Hristos este reflectată în toată Biblia. Isaia îi dă titlul de „Părinte al veșnicilor”. În rugăciunea Sa de Mijlocitor, Domnul Isus vorbește despre „slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea”. Ioan 17, 5. Conform cu textul din Ioan 1, 1-3, Cuvîntul cel veșnic, era Dumnezeu în cel mai suprem sens al expresiei, fiind astfel în decursul tuturor veacurilor, căci Creator fiind, El era mai înainte de toate lucrurile. Iar după textul din Col. 1, 17, „El este mai înainte de toate lucrurile”.

Este multă lumină, multă slavă — pentru cei credincioși — în adevărul că Domnul Hristos a fost una cu Tatăl mai înainte ca temeliele pămîntului să fie puse. Acest adevăr... atît de tainic în sine, explică alte taine, de altfel adevăruri ce nu pot fi înțelese decît prin credință. Vedem astfel iubirea lui Dumnezeu parcurgînd milenii și materializîndu-se „pentru ca nici unul să nu piară, ci toți să aibă viața veșnică”.

3. La ce eveniment din viața Domnului face referire Sfînta Scriptură în textele citate, atunci cînd îl prezintă ca fiind „întîiul născut” al Tatălui? Ps. 2, 7; Fapte 13, 32, 33.

O altă profeție referitoare la Domnul Hristos — la Mesia — în prezentarea Lui ca moștenitor pe tronul lui David, o găsim în Ps. 2, 6, 7. Aici se face referire în mod deosebit la cel care cu ungeră divină a fost uns Împărat pe Sion, „muntele Meu cel sfînt”, și în acest context se face anunțarea cu privire la El cînd spune: „Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu, astăzi te-am născut”. Ps. 2, 7.

Cel ce a rostit aceste cuvinte, este „Cel ce șade în ceruri”... Domnul Dumnezeu, Vers. 4. El se adresează Celui ce va fi Mesia, ca fiind Fiul Său, o expresie folosită atît pentru a defini relații filiale, cît și pentru a defini caracterul relațiilor existente; vorbitorul declară de asemenea: „astăzi Te-am născut”. Dacă această expresie ar fi luată „ad literam”, care să înfățișeze realitatea faptului nașterii în sensul literal al cuvîntului, atunci s-ar impune necesitatea existenței unui timp mai înainte de acest eveniment în care Domnul Hristos să nu fi existat, așa cum pretindea Arie cu șaisprezece veacuri în urmă. Dar așa cum am văzut, o astfel de concluzie vine în flagrantă opoziție cu declarațiile explicite și categorice ale Sfîntei Scripturi cu privire la existența din veșnicii a Domnului Hristos, Cel deopotrivă cu Tatăl.

De fapt în Fapte 13, 32-33 avem un răspuns inspirat la cele ce găsim în Ps. 2, 7. „Astăzi”, este ziua învierii Domnului Hristos din morți, iar nașterea de aici, nu se referă la nașterea înțeleasă „ad literam”, ci chemarea din mormînt a Domnului Hristos. Acest lucru îl prezintă foarte explicit apostolul Pavel în Col. 1, 18 unde Domnul Hristos este „Cel întîi

născut dintre cei morți”. Apostolul Ioan de asemenea îl arată ca fiind „cel întîi născut din morți”. El a fost „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților, adică pe Isus Hristos, Domnul nostru”, Rom. 1, 4.

„Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El! 1 Tes. 4, 14.

4. Ce titlu deosebit și unic folosește Ioan prezentînd cititorilor Săi pe Domnul Isus? Ioan 1, 1.

Un cuvînt, este expresia verbală a unei idei. Întruparea Domnului Hristos a fost o vie demonstrație, sau expresie, a caracterului infinit al dragostei lui Dumnezeu pentru cei păcătoși. Ioan 3, 16. El a coborît din ceruri aici pe pămînt, spre a descoperi pe Tatăl, și viața Sa fără de păcat, făcînd prin moartea Sa ispășitoare pe crucea Golgoetei, dovada desăvîrșită a iubirii Sale mîntuitoare.

5. Ce adevăruri sublime prezintă Evanghelistul Ioan cu privire la preexistența și misiunea Domnului Isus pe pămînt? Ioan 1, 14.

În introducerea Evangheliei Sale, Ioan afirmă divinitatea absolută și preexistența din veșnicii a Domnului Hristos; apoi El merge mai departe spunînd că această Ființă divină S-a întrupat și a trăit ca un om între oameni.

Vorbînd despre preexistența Sa, Domnul Hristos ne asigură de faptul că n-a existat vreun timp cînd El să nu fi fost în strînsă legătură cu Dumnezeu Cel veșnic. A fost ca Dumnezeu, ca unul deopotrivă cu El.

6. Subliniază șapte adevăruri sublime cu privire la Domnul Hristos și situația Lui în ceruri așa cum este prezentată în această declarație a Tatălui? Ebr. 1, 8—10.

Din veșnicii Domnul Hristos a fost una cu Tatăl, și atunci cînd El a luat asupra-și natura noastră omenească, El încă era una cu Tatăl.

Sfînta Scriptură prezintă pe Domnul Hristos ca fiind Fiul întrupat al lui Dumnezeu, în diversele Sale relații față de planul de mîntuire, în favoarea celor păcătoși și spre mîntuirea celor credincioși. Scriitorii Bibliei au puține de spus despre El, în afară de lucrarea mîntuirii noastre. Dar aici, în primul capitol al epistolei către Ebrei, cortina veșniciei este dată la o parte, în timp ce Inspirația divină ne lasă să întrezărim — în parte — relațiile veșnice dintre cele două persoane ale Dumnezeuirii pe care noi le cunoaștem ca fiind Tatăl și Fiul. Este privilegiul nostru, ca în smerenie și adorare, să ascultăm la divina conversație dintre ei.

Aici Tatăl se adresează Fiului ca Dumnezeu și-I atribuie prerogativele poziției Sale. Aceasta era slava pe care Domnul Hristos o împărțea cu Tatăl „mai înainte de a fi lumea” (Ioan 17, 5) și „toată puterea” (Mat. 28, 18) care I-a fost redată la înviere. Cînd Domnul Hristos a venit pe acest pămînt, El S-a dezbrăcat de această slavă, de această putere. Filip. 2, 7, 8.

7. Ce „gînd” era în Hristos Isus atunci cînd privea la cei pe care-i crease spre bucurie veșnică, dar care datorită neascultării, aveau nevoie de un Mîntuitor? Filip. 2, 5—8.

Originalul grecesc, spun comentatorii, redă expresia: „S-a dezbrăcat pe sine însuși” (sau cum spun alți traduceri „S-a făcut fără nici un fel de reputație”), cu „S-a golit pe sine însuși”. Deci Domnul Isus „S-a dezbrăcat”, „S-a golit” de prerogativele divinității atunci cînd de bună voie a luat trup omenesc, venind să trăiască ca un om între oameni.

Domnul Hristos era Dumnezeu, spune apostolul Pavel, și avea tot dreptul să refuze a-Și declina fie și numai în mod temporal atribuțiile Dumnezeuirii Lui. Dar nu! El „S-a dezbrăcat” de „slavă” și puterea Dumnezeuirii, pentru a putea lua „un chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor”. Nu numai că El a făcut astfel, dar a devenit „disprețuit și

părăsit... era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El" (Isa. 53, 3), așa era Fiul lui Dumnezeu când urca Golgota mîntuirii noastre. Deosebită dragoste! Ce „golire“ mai mare putea fi imaginată — de la slava și puterea lui Dumnezeu... decît a fi condamnat ca cel mai de jos dintre criminali. El a făcut acest lucru pentru a da posibilitatea celor credincioși să devină asemenea Lui, biruitori.

Singurul plan ce putea fi întocmit pentru răscumpărarea celor păcătoși, era acela care a cerut întruparea, umilinta și crucificarea Fiului lui Dumnezeu. După întocmirea planului de mîntuire, Satana nu mai putea sustine — cum făcuse pînă atunci — că Dumnezeu, fiind așa de mare, nu se îngrijea cu nimic de cei pe care i-a creat.

8. Ce privilegiu acordă Mîntuitorul celor cu inima smerită? Isa. 57, 15.

9. Ce trebuie să aibă loc în viața creștinului ca Hristos să locuiască în el? Ioan 3, 7; Gal. 2, 20.

Nici o afirmație inspirată cu privire la măreția și majestatea divină, nu o egalează pe cea din Isa. 57, 15. A spune că Dumnezeu „locuiește în veșnicie“, aceasta este mai mult decît o simbolă figură de stil. De obicei noi considerăm că spațiul este ocupat, dar de ce n-am îndrăzni să afirmăm același lucru și desore timp? Și dacă timpul, de ce nu și veșnicia?

Dar în ceea ce privește legătura celui credincios cu Dumnezeu, aici... Dumnezeu, așteaptă invitația celui cu duhul smerit, cu inima zdrobită spre a locui cu el, spre a umple cu prezența Sa gîndurile, simțămîntele și viața celui credincios.

În cuvinte asemănătoare apostolul Pavel spune că: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Si viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2, 20.

STUDIUL 11

IUBIREA DIVINĂ PERSONIFICATĂ

Ebreci 2,17.18

În universul înfinit al lui Dumnezeu, păcatul a luat ființă în Lucifer, heruvim ocrotitor, avînd o poziție de frunte în ierarhia cerului, devenind prin neascultare, ură și toată pleiada rezultatelor păcatului din ființa sa. Satana, vrăjmaș al binelui, al fericirii, al răcii și armoniei. La noi, păcatul a pătruns prin neascultarea lui Adam și a Evei, primele ființe create de Dumnezeu pe pămînt. Ca un rezultat al păcatului, moartea s-a făcut simțită instalîndu-se pretutindeni. Rom. 5,12.

Chiar de la început Adam și Eva s-au ascuns de fața lui Dumnezeu și a fost necesar să se audă glasul cerșetător al Domnului întrebînd pe Adam: „Unde ești?“ Mai mult chiar, Dumnezeu a coborît în Fiul Său pe pămînt, ca un ambasador al păcii și al iubirii divine, și care, după ce a reperțat o biruință deplină asupra păcatului, asupra celui ce este personificarea păcatului — Satana — și asupra morții, S-a înălțat la tronul Tatălui ca un reprezentant și un Mijlocitor al nostru în curțile cerești.

1. Cum a împăcat Dumnezeu dreptatea și mila în actul răscumpărării noastre din păcat? Ioan 3,16.17.

2. Ce atribut atotcuprinzător al Dumnezeirii a fost exemplificat prin dreptatea și mila divină? Ioan 3,16 p.p.

În ceruri Satana a urît pe Domnul Hristos pentru poziția Sa pe care o avea în curțile cerești. El îl urî și mai mult atunci cînd prin neascultarea și răzvrătirea sa, a fost schimbat din poziția de heruvim ocrotitor. L-a urît cînd luă asupra-Și riscul răscumpărării

celui păcătoș. Cu toate acestea, Domnul Hristos a coborît printre noi luînd asupra-Și natura noastră, venind ca un prunc în Betleem. El l-a îngăduit să dea piept cu toate problemele vieții. A luptat cu oboseala, suferința, foamea și toate primejdiile vieții asemenea oricărui fiu al omului, cu riscul de a da greș și a suferi o pierdere veșnică.

Iubirea lui Dumnezeu față de noi, constă în infinda Lui milă față de păcătoș. Dreptatea cerea sancțiunea vinei, mila a găsit calea iertării. În tot universul nemărginit al lui Dumnezeu, cea mai sublimă latură a caracterului iubirii divine este mila — supremă de-monstrare a iubirii cerești.

3. De ce folosește Sfînta Scriptură diferite nume și titluri cînd se referă la Domnul Hristos? Mat. 1, 21—23; Isa. 7, 14.

Numele „Isus“ și „Emanuel“ exprimă lucrarea Mîntuitorului în favoarea celui păcătoș. Emanuel, este transliterarea exoresiei ebraice ce înseamnă: „Dumnezeu cu noi“. Numele „Isus“ este de asemenea de origină ebraică și înseamnă: „Domnul va mîntui“. În persoana Domnului Isus din Nazaret, Dumnezeu a intrat într-o intimă legătură cu copiii Săi de pe pămînt.

4. Care sînt argumentele prezentate de apostolul Pavel în favoarea dreptății divine atunci cînd acordă iertarea păcătoșilor pocăiți? Rom. 5, 8—10. 12.

Apostolul Pavel demonstrează dreptatea lui Dumnezeu — în acceptarea morții unei singure persoane: (Domnul Hristos) în locul tuturor celor păcătoși, avînd în vedere că „toți au păcătuit“. Căci spune el, dacă toți au păcătuit ca urmare a păcătuirii lui Adam, este numai drept și potrivit ca toți cei păcătoși să poată fi îndreptățiți — în condițiile ascultării — prin darul iubirii divine manifestat în dăruirea Fiului lui Dumnezeu, ca să moară pentru noi.

5. În ce fel moartea pe cruce a Domnului Isus, ne împacă cu Dumnezeu? Rom. 6, 23.

Nu pentru faptul că noi am iubit mai întîi pe Dumnezeu, ne-a iubit Domnul Hristos pe noi; ci... pe cînd eram noi încă păcătoși, El a murit pentru noi. Ca păcătoși, El nu ne-a tratat așa cum am fi meritat să fim tratați. Harul este un atribut al lui Dumnezeu exercitat față de cei ce cred. El, Fiul lui Dumnezeu a fost trimis să ne caute și cu bucurie este gata să-Și reverse binecuvîntările Sale asupra copiilor Săi născuți în El. Si toate acestea, pentru că El care este deopotrivă cu Tatăl, neprihănit și drept, a plătit pentru noi prețul neascultării și a îndepărtat bariere ce ne despărțeau de Dumnezeu, împăcîndu-ne cu El.

6. În ce fel Se identifică Domnul Isus cu noi păcătoși și de ce? Ebreci 2, 14. 15. 17. 18.

Luînd asupra Sa natura omenească, Fiul lui Dumnezeu Se identifică cu noi. Pentru timpul cît a fost în trup omeneș aici pe pămînt, El lăsa la o parte manifestarea prerogativelor divinității Sale. (Filip. 2,5—8). În înfruntarea Sa cu ispititorul, El Se sprijini pe același ajutor de sus ce ne este pus și nouă la dispoziție, la care putem apela și noi. El niciodată n-a făcut minuni în favoarea Sa, Mîntuitorul a ales să întîmpine pe ispititor așa cum trebuie să-l întîmpinăm și noi, ca El să ne poată ajuta atunci cînd sîntem ispițiți. Acum, Domnul Hristos, ca un Mare Preot mi-lostiv și credincios, este reprezentantul celor credincioși înaintea lui Dumnezeu, ca să ne poată împăca cu El. El S-a făcut în toate esemenea nouă, ca să poată deveni reprezentantul nostru în toate lucrurile, înaintea lui Dumnezeu.

Dacă am putea înțelege importanța acestor cuvinte: „El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit“. În timp ce era liber de orice întînăciune a păcatului, sensibilitățile naturii Sale sfințite, venind în contact cu păcatul și urmările acestuia, l-au procurat dureri sufletești ce nu pot fi apreciate de noi. Și cu toate acestea, pentru că ne-a iubit, „ne-a iubit pînă la capăt“, împotrivîndu-se ispititorului.

7. Care două mari binecuvântări spirituale ne revin, datorită slujbei preoțești a Domnului Hristos ? Ebrei 7, 25.

Scriitorul epistolei către Ebrei, compară preoția Domnului Hristos cu aceea a vechiului sistem Levitic. Scriind ebreilor care înțelegeau și aveau considerație pentru preoția levitică, a căutat să-i determine a înțelege și aprecia infinita superioritate a preoției Domnului Hristos și dorința — în același timp — de a participa la binecuvântările ei. Marele avantaj ale preoției Domnului Hristos, spune El, sînt permanența și certitudinea ei. Din cauza morții, preoția levitică era handicapată în continuitatea slujbei ei. În contrast cu aceasta Domnul Hristos „trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi“. Hristos este totdeauna sensibil atunci cînd avem nevoie de El, și poate să mintuască în chip desăvîrșit.

Expresiile limbajului nostru reflectă adesea imperfecțiunii inerente firii noastre. Expresia „mijlocire“ lasă a se înțelege că Tatăl nu este dispus a privi cu bunăvoință spre noi (în contrast cu Ioan 3,16), și numai datorită mijlocirii și intervenției categorice a Domnului Hristos în favoarea noastră, numai așa nu se poartă cu noi aspru așa cum am merita. Nu, lucrurile nu stau astfel. Păcatul a separat pe făptuitor de Dumnezeu, căci păcatul nu poate sta la un loc cu sau în prezența sfințeniei divine. Dar Dumnezeu care ne iubește cu o iubire veșnică, nu are nevoie să fie împăcat cu noi; noi sîntem aceia care avem nevoie a fi împăcați cu El. Lucrarea aceasta s-a înfăptuit prin jertfa Domnului Isus Hristos.

8. A fost oare vreo ispită căreia noi trebuie să-i facem față, și care să nu-L fi încercat și pe El ? Ebrei 4,15 u. p.

9. Ce primim atunci cînd venim prin credință la tronul harului ? Ebrei 4,14—16.

Nu avem nici un motiv a ezita să ne apropiem de tronul harului divin. Domnul Isus nu este un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, pentru că cunoaște din experiență ce însemnează a fi ispitit.

Mai mult chiar, nu este nici o ispită care să ne fi cercat și care să nu-L fi încercat și pe El. Cînd am păcătuit, noi avem în primul rînd nevoie de iertare. Dar în aceeași măsură avem nevoie de puterea de a merge înainte și a nu mai păcătui, adică a birui acolo unde am dat greș mai înainte (Ioan 5,14). Ca Marele nostru Preot, Domnul Hristos ne acordă și iertare și puterea necesară biruinței asupra imperfecțiunilor firii. Este dorința și scopul Mîntuitorului nostru nu numai de a ne ierta păcatele, dar și de a ne curăți de orice ținăciune.

Domnul Hristos nu și-a luat singur slava de a fi Mare Preot. Dumnezeu l-a conferit preoția. El trebuia să fie un exemplu pentru toți. Prin lucrarea iubirii Sale, El s-a calificat a fi Reprezentantul și Mijlocitorul nostru, ca fiecare credincios să poată spune: „Am un prieten la tronul Tatălui“. El este Marele nostru Preot pentru că are milă de slăbiciunile noastre, ca unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.

STUDIU 12

ISUS HRISTOS PIINEA VIETII SPIRITUALE

Ioan 6,51

Deși era din veșnicii una cu Tatăl, Domnul Hristos Se prezenta ca fiind slujitorul lui Dumnezeu trimis să slujească nevoilor spirituale ale celor credincioși, căci, spunea El Fariseilor: „Cel mai mare dintre voi, să fie slujitorul vostru“. Mat. 23,11. „Ci oricine va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru“. Mat. 20,26. Aceste precizări vin să arunce lumină asupra căilor folosite de Domnul Hristos spre a satisface nevoile spirituale ale celor ce cred în El. Ultima încercare

care a lucrării Domnului Isus pe pămînt — încercarea Golgotei — este valoarea, este dimensiunea satisfacerii acestor nevoi spirituale.

1. Prin ce ilustrație practică explica Mîntuitorul scopul intrupării Sale ? Ioan 6,48—50.

2. În ce sens este Domnul Isus „Piinea“ Care s-a coborît din ceruri ? Ioan 6, 51.

Domnul Hristos adresa aceste cuvinte celor care cu o zi mai înainte se găseau printre cei cinci mii de oameni ce au fost în mod minunat hrăniți de Domnul Hristos și care erau gata să-L aclame ca Mesia. Ioan 6,14.

Hrănind pe cei ce veniseră să-L asculte, Domnul Hristos dovedea înțelegere față de nevoile imediate ale mulțimii. Aceștia veniseră de la distanțe mari spre a-L auzi. Erau flămînzi și nu aveau nimic de mîncare la ei. Mîneea aceasta avea menirea a le îndrepta atenția spre hrana spirituală, a cărei intruchipare era El. Atît hrana spirituală, cit și cea de fiecare zi, este o binecuvîntare divină. Fiecare credincios are nevoie să se împărtășească din aceste cerești binecuvîntări.

3. Cu ce ocazie și prin ce mijloace demonstrează Domnul Isus atributele Sale dumnezeiești ? Marcu 2,5—11.

Numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Dacă Domnul Isus ar fi fost un simplu om, atunci obiecțiunile ridicate de cărturari ar fi fost îndreptățite. El ar fi putut să Se facă vinovat de blasfemie. Dar pentru că Domnul Isus era divinitatea în trup omenesc. El avea dreptul și puterea, pe pămînt fiind, ca să ierte păcatele. Ioan 1,29. Refuzul cărturarilor de a recunoaște în Domnul Isus pe Fiul lui Dumnezeu, i-a determinat pe aceștia să considere că iertarea păcatelor roșită de Mîntuitorul, era o blasfemie.

Cînd pacea, liniștea și încrederea se statornicesc în ființa noastră, cînd primim asigurarea iertării și bucuria lucrării divine în viața noastră, atunci se instaurază în viața noastră o putere de viață binecuvîntată.

4. Pentru ce a găsit de bine inspirația divină să ne înfățișeze aceste lucrări minunate ? Ioan 20,30—31.

Fiecare minune înfăptuită de Mîntuitorul răspundea unei nevoi reale și imediate a celui în cauză. El niciodată n-a făcut vreo lucrare numai pentru a demonstra că El poate face acest lucru. Iar atunci cînd Irod ceru să i se satisfacă și curiozitatea lui bolnăvicioasă, Domnul Isus a refuzat — chiar decă aceasta ar fi condus — să presupunem — la eliberarea Lui. Cînd l-a fost cerut un semn pe care judecătorii Lui l-ar fi primit ca un semn al divinității Sale, al puterii de a face faptele ce le îndeplinea, Isus, „refuză“.

Minunile Domnului Isus constituiau de asemenea un mijloc de a învăța adevărurile spirituale. De exemplu, minunea hrănirii mulțimii cu cinci piini și doi pești, ne învață lecția hrănirii spirituale și în mod deosebit despre Domnul Isus ca Piinea a vieții.

Dar mai presus de toate, minunile înfăptuite de Domnul Isus, atestau că Isus este Mesia, dînd solii și misiunii Sale aprobarea cerului. El cerea ucenicilor Săi să creadă, „cel puțin pentru lucrările acestea“. Ioan 14,11. În Ziua Cincizecimii, apostolul Petru declară că Isus... „din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea noastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru după cum bine știți“. Fapte 2,22.

Fiecare minune săvîrșită de Domnul Hristos, a fost un semn al divinității Sale. El făcea tocmai lucrurile profetizate a fi aduse la îndeplinire de către Mesia; dar pentru Farisei, aceste lucrări ale milei divine erau niște ofense. Conducătorii lui Izrael de pe vremea Domnului, priveau cu indiferență la suferințele oamenilor. În multe cazuri egoismul și opresiunea fuseseră cauzele acestor suferințe pe care Domnul Hristos le alina. În acest fel lucrările minunate ale Lui, constituiau un reproș pentru ei. Ceea ce a dus pe Iudei să respingă lucrarea Mîntuitorului a fost dovada puternică a caracterului Său divin. Cea mai mare importanță a minunilor Sale se vede în faptul că ele

CREȘTEREA ÎN HAR A CREȘTINULUI

Petru 3,18

erau înfăptuite spre binele oamenilor. Cea mai mare dovadă că El venea de la Dumnezeu era faptul că viața Sa descoperea caracterul lui Dumnezeu. O astfel de viață este minunea cea mai mare.

5. În ce cuvinte înfățișează Domnul Isus natura liber consimțită a sacrificiului Său ispășitor? Ioan 10,17—18.

Despre Fiul lui Dumnezeu, apostolul Ioan scria: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor“. Ioan 1,4. „Căci plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru“. Rom. 6,23. Într-un anumit sens, moartea este cel mai mare dușman al nostru, căci ne deposedează de tot ceea ce avem sau am putea avea. 1 Cor. 15,26. Domnul Hristos a venit să nimicească, să cîștige biruința asupra morții. Ebrei 2,14 u. p.

La învierea Domnului, ingerul din ceruri veni cu solia: „Vino afară, Tatăl Tău Te cheamă“. Și prin izvorul vieții divine pe care Domnul Hristos l-a avut totdeauna, chiar și în mormînt, El S-a ridicat la viață.

„Eu sînt învierea și viața“. Cel care a spus „Îmi dau viața ca iarăși s-o iau“, a ieșit din mormînt la viață, prin viața ce era în El însuși. Natura omenească a murit; divinitatea nu putea să moară. În divinitatea Sa, Domnul Hristos avea puterea să rupă legăturile morții. El declara că avea viața în Sine spre a învia pe cine voia.

Ca ființe create noi credem că sîntem recipiente ale vieții al cărui izvor se află în Fiul lui Dumnezeu. Numai Cel care singur are nemurirea, locuind în lumină și viață, putea să spună: „Am puterea s-o dau, și am puterea s-o iau iarăși“.

6. Care a fost atitudinea unora din cei ce au auzit predica Domnului despre Pîinea Vieții? Ioan 6,51—52

7. Ce au făcut mulți dintre ucenicii Domnului? Ioan 6,60. 61.66.

Cu un an mai înainte, la fîntîna lui Iacob, Domnul Isus a prezentat lucrarea mîntuirii ca fiind: „Apa vie“ (Ioan 4,10—14); acum El Se referă la El ca fiind „pîinea vieții“. După cum pîinea și apa susțin viața fizică, tot astfel Domnul Hristos împarte și susține viața spirituală a celor credincioși.

Cu această ocaziune Domnul Isus prevestea moartea Sa. Mulțimea care numai cu o zi înainte, li aducea osanale ca Mesia și Fiu al lui David, începea acum să-și dea seama că El le oferea posibilitatea scăpării de sub stăpînirea păcatului și... au refuzat primirea acestei pîini a vieții. Asemenea lui Nicodim, ei preferau să ia cuvintele Mîntuitorului „ad literam“, pentru a putea apărea ca fiind ceva absurd. Cu aceste suze Galileenii au respins pe Domnul Hristos, iar El Și-a încheiat lucrarea Sa în Galilea.

Încercarea era prea mare. Cuvîntarea Lui din sinagogă — spuneau aceștia — le-au deschis ochii. Se considerau induși în eroare. Înăuntrul lor ei considerau cuvintele Lui ca o mărturisire deschisă a faptului că El nu era Mesia și că deci nu aveau nimic de cîștigat din legătura cu El. Ei erau gata să salute puterea Lui făcătoare de minuni: erau bucuroși să scape de boală și suferințe; dar nu erau dispuși să simpatizeze cu viața Lui plină de sacrificiu de Sine. Și mulți L-au părăsit.

8. Ce răspunsuri Petru la întrebarea Domnului? Ioan 6,67—68.

9. Ce convingere puternică avea Petru și ceilalți apostoli cu privire la lucrarea Domnului? Ioan 6,69.

„Unde să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice“. Petru exprima aici convingerea, credința ucenicilor în lucrarea Domnului Hristos. Cu un an mai tîrziu, Petru și Ioan aveau să spună cu tărie după experiența Golgotei și a dimineții învierii:

„În nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“. Fapte 4,12.

1. Ce pildă de desăvîrșire este înfățișată înaintea creștinului? 1 Ioan 3,2,3

2. În epistola lui Pavel către Ebrei, ce se spune că este necesar pentru a vedea pe Dumnezeu? Ebrei 12,14.

3. Imbrăcîndu-ne în omul cel nou în Hristos, în al cui chip sîntem creați noi? Efes. 4,24; 2 Cor. 3,18.

Cînd Hristos locuiește în inimă, atunci întreaga noastră fire se transformă. Spiritul lui Hristos și iubirea Lui înmoaie inima, ne umilește sufletul și ne înalță cugetele și dorințele către cer și către Dumnezeu.

4. Dacă vom deveni fapte noi în Hristos, care va fi rezultatul pentru viața noastră? Gal. 2,20.

5. Cît de importantă zice apostolul Pavel că este credința pentru creștini? Ebrei 11,1.6.

Nu e îndestulător a crede despre Hristos; trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L cuprinde pe El ca Mîntuitor personal și care-și însușește meritele Lui.

6. Pe lîngă stăruința și credință, ce trebuie să caute creștinul? 2 Petru 1,5 u.p.; Efes. 1,17; Filip. 3,8.

Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu ar fi studiat cum trebuie, atunci credincioșii ar avea vederi largi și caractere statornice.

Biblia nu trebuie studiată fără rugăciune. Înainte de a deschide paginile ei, să cerem lumina Spiritului Sfînt, și ea ne va fi dată.

7. În umblarea noastră după o viață curată, ce ne vom strădui să ajungem? 1 Cor. 9,25; 2 Petru 1,6.

Prin exercițiu, viața spirituală se întărește. Rodul desăvîrșit al credinței — blîndețea și iubirea — ajunge la deplina dezvoltare.

8. Ce a cerut Hristos în rugăciune pentru ucenicii Săi? Ioan 17,21—23.

A fi una cu Hristos însemnează a trăi o viață evlavioasă. Iubirea este temelie evlaviei. Ori-care ar fi mărturisirea de credință, nimeni nu are o iubire curată și adevărată pentru Dumnezeu dacă nu are o iubire dezinteresată pentru fratele său. Nu putem însă să ajungem la această iubire numai încercînd să iubim pe alții. Pentru aceasta trebuie să avem iubirea lui Hristos în inimă. Dacă eul personal se contopește cu Hristos, atunci iubirea lui Hristos izvorăște de la sine în afară. Perfecțiunea caracterului creștin este ajunsă atunci cînd dorința de a ajuta și a servi spre binecuvîntare pornește totdeauna din noi — cînd harul cîresc umple inima și se arată pe fețele noastre.

9. Care va fi urmarea trăirii laolaltă cu Hristos? Efes. 4,32.

Toată slujba harului este o stăruitoare servire plină de iubire și de strădăniile pline de jertfe și lepădare de sine. Toți cei stăpîniți de Duhul lui Hristos, vor iubi ca și El.

Dacă iubim pe Isus, vom simți bucurie a trăi cu El, a-I prezenta darurile noastre de mulțumire și a lucra împreună cu El. Orice lucrare va fi atunci ușoară. Dorința Sa după mîntuire ne va cuprinde și pe noi. Și noi ca și El vom simți același dor.

10. Ce concluzie trage apostolul din această viețuire creștină ? 2 Petru 1,8.

Niciunul din cei care continuă să trăiască viața creștină prin acest procedeu al adăugării unui atribut divin la altul nu va fi lipsit de rod de pe urma acestei experiențe.

STUDIUL 14

URMIND EXEMPLUL SLUJIRII DIVINE

Luca 2,52

Vorbind despre Domnul Isus Hristos, marele exemplu al celor credincioși, putem spune că anii formării Sale, au fost anii unor armonioase dezvoltări. Ținta Sa, era desăvîșirea caracterului Său.

Domnul Hristos era cunoscut ca Unul ce avea întotdeauna o dispoziție plăcută, o răbdare pe care nimic și nimeni n-o putea tulbura, singurul Său scop în viață fiind acela de a fi o binecuvîntare pentru alții, „de a face pe alții fericiți“. Mîinile Sale binevoitoare, erau totdeauna gata să slujească tuturor. El Și-a îndeplinit cu credincioșie toate îndatoririle Sale de fiu, de frate, de prieten și de cetățean.

1. Unde trebuie să ne trăim viața ce ne-a fost dată ? Ioan 17,15 u.p.

Asemenea seminței din parabola Domnului Isus Hristos, noi sintem chemați ca aici, în acest loc al existenței noastre binecuvîntate a fi „tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“.

2. Ce datorie ne revine pentru satisfacerea nevoilor acestei vieți ? Ecl. 9,10 p.p.

3. Făcînd astfel la a cui fericire lucrăm ? Ier. 29,7 u.p.

Ne împletim viața cu viața semenilor noștri și avem datoria de a urmări binele cetății... binele locului unde trăim, rugîndu-ne pentru aceasta și depunînd toate eforturile pentru realizarea acestei cerinți necesare, căci fericirea noastră este strîns legată de fericirea ei. Trăind viața noastră în condițiile unei depline libertăți, să ne supunem poruncii divine care sună astfel: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci tot lucrul tău“ (Exod 20,9), împlinindu-ne toate datoriile vieții cu corectitudine și dragoste. Sintem datori a ne aduce aportul nostru la creierea bunurilor materiale și spirituale ale familiei neamului din care facem parte, căci bunăstarea lui este și bunăstarea noastră, pacea lui este și pacea noastră.

4. Care trebuie să fie simțămintele creștinului față de autorități ? Rom. 13,1 p.p.2. Cum preciză Mintuitorul acest lucru ? Luca 20,25.

5. Ce laturi ale caracterului creștin subliniază porunca a 8-a și a 9-a ? Exod 20,15.16 comp. Col. 3,9 ; Efes. 4,28.

„Să nu furi“ a fost scris de degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră... Sfînta Scriptură condamnă orice nuanță de necinste și recomandă respectarea adevărului și a cuvîntului dat în orice împrejurare. În locul unde te afli, unde muncești, nu lua nimic din aceea ce nu-ți aparține. Creștinul ce crede în adevărurile Sfîntei Scripturi, știe că binecuvîntarea lui Dumnezeu nu va veni asupra aceluia ce se abate de la calea cea strictă a viețuirii în ascultare de toate preceptele legii divine.

Cei ce mărturisesc a fi urmași ai Domnului Hristos și care se comportă într-un mod nedemn, dau o falsă mărturie despre caracterul cel sfînt, drept și milostiv al Domnului Hristos.

6. Cum se explică conditionarea interdependentă a celor zece porunci ? Iacob 2,10.

Cerința Legii este neprihănirea — o viață trăită în neprihănire, un caracter desăvîșit, este suma tuturor preceptelor Decalogului. Nesocotirea unui singur precept, însemnează dezechilibrul spiritual și călcarea Legii care se prezintă ca un tot. Căci nu poți sfinți numele lui Dumnezeu, dar să jefuiești și să minți pe aproapele tău. Categoriec nu ! Un caracter desăvîșit, o viață sfîntă este suma tuturor poruncilor Decalogului trăite în toate împrejurările vieții.

7. Ce exemplu vrednic de urmat găsim în viața și caracterul lui Samuel ? 1 Sam. 12,3.4.

8. Avînd în vedere toate acestea cum să ne comportăm la locul muncii noastre ? 2 Cor. 8,21.

O strictă comportare cinstită trebuie să fie cultivată de noi toți. Prin viață trecem o singură dată ; noi nu ne putem întoarce pentru a îndrepta ceea ce am greșit. De aceea, orice pas trebuie făcut cu multă judecată și atenție. Creștinii nu sint chemați a fi numai sfinți, cinstiți și curați ci de asemenea „înaintea oamenilor în mîllocul lor, ei trebuie să fie recunoscuți ca avînd frumusețea sfințeniei, a cinstei și a curăției de inimă. Adevăratul creștin trebuie să dovedească înaintea lui Dumnezeu un mod frumos și atractiv de viață“.

9. Care să fie hotărîrea noastră față de cele studiate pînă aici ? Filip. 4,13.

Atunci cînd preceptele Legii divine sint cu credincioșie urmate, Domnul Hristos se face garant pentru succesul lucrării întreprinse de cei credincioși. Pentru cei credincioși, Domnul Hristos însemnează puterea de a îndeplini orice datorie a vieții, puterea de a rezista ispitei. În El este izvorul unei zilnice creșteri spre desăvîșire, energie pentru un serviciu devotat, urmînd în toate exemplul slujirii divine.

Sanctuarul Bisericii și Comunitatea religioasă

STUDIUL 1

MIELUL LUI DUMNEZEU

Ioan 1,29

**1. Ce spunea Ioan Botezătorul că este Isus ?
Ioan 1,29**

Ioan fusese impresionat văzînd pe Isus plecat în rugăciune, stăruind cu lacrimi, ca Tatăl să dea un semn de recunoaștere. Cînd slava lui Dumnezeu L-a înconjurat și s-a auzit glasul din cer, Ioan a recunoscut semnul făgăduit de Dumnezeu. Știa acum că botezase pe Răscumpărătorul. Duhul Sfînt a venit asupra lui și cu mîna întinsă spre Isus a strigat : „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“.

2. Care era atitudinea lui Isus față de jertfa ce avea să aducă ? Titu 2,14 ; Ioan 10,15.17.18.

Prin lucrarea Sa, Hristos a făcut cunoscut că s-a găsit o cale de scăpare din păcat. El a spus că a rugat pe Tatăl Său și S-a oferit să-și dea viața ca preț de răscumpărare spre a lua asupra-și sentința de moarte ca prin El să putem afla iertare, iar prin meritele singelui Său și prin ascultare de legea lui Dumnezeu, să putem iar să ne bucurăm de favoare la Dumnezeu, să fim aduși iar în frumoasa grădină și să mîncăm din nou rodul pomului vieții.

3. Deoarece Hristos era o jertfă pentru păcat adusă pentru cel vinovat, ce a pus Dumnezeu asupra Lui ? Isa. 53,4-6 ; 2 Cor. 5,21.

El a venit pe pămînt ca să ia asupra Sa păcatele noastre, iar nouă să ni se poată atribui neprihănirea Lui. El a fost osîndit pentru păcatele noastre, la care El nu avea nici o parte, pentru ca noi să fim îndreptățiți prin neprihănirea Sa, la care noi nu avem nici o parte.

4. În timp ce atirna pe cruce, ce mîhnire adîncă a umplut inima lui Isus ? Mat. 27,46

Chinul trupesc era numai o mică parte din durerea de moarte a scumpului Fiu al lui Dumnezeu. În timp ce suferea pedeapsa pentru Legea călcată, păcatele noastre erau asupra Lui precum și simțămîntul miniei Tatălui Său.

Acestea au zdrobit sufletul Său dumnezeiesc. Tocmai în această oră, cînd fața Tatălui Său era ascunsă de la El, au fost smulse de pe buzele Lui cuvintele : „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit ?“.

5. Care sînt urmările morții lui Hristos pentru cei care îl primesc prin credință ? 2 Cor. 5,21 ; Mat. 26, 28.

6. Ce spune apostolul Pavel despre aceia care primesc jertfa lui Hristos pentru iertarea păcatelor ? Rom. 6,6-8.

Căci cine a murit de drept, este izbăvit de păcat. Rom. 6,7. Pedeapsa pentru păcatele noastre a fost plătită de Hristos. Hristos a suferit în locul nostru. El a înlocuit moartea noastră cu a Sa, și de aceea plata păcatului a fost achitată. Noi sîntem „izbăviți de păcat“.

7. Care este deosebirea între jertfele tipice din serviciul sanctuarului Bisericii și jertfa plină de valoare a lui Hristos ? Ebrei 10,4 ; 1 Ioan 1,7 ; 1 Petru 1,18.19.

O învățătură pe care Dumnezeu dorea să o imprime în mîntea lui Izrael era că iertarea de păcat nu se putea cîștiga decît prin mărturisirea și lucrarea mijlocitoare pentru păcătoșii. Aceasta sluzea ca să sape adînc în mîntea lui Izrael cît de mult costă iertarea. Iertarea de păcat este ceva mai mult decît trecerea cu vederea a greșelilor. Iertarea costă ceva, iar prețul este o viață, și anume viața Mielului lui Dumnezeu.

8. Cît din viața păcătoasă din trecut a cuiva este cuprins în lucrarea de îndreptățire ? Mica 7,19.

Păcătoșul pocăit este scos la lumina credinței. Puterea de a libera sufletul de vinovăție a fost încredințată numai lui Isus.

9. Ce aduce singele lui Hristos în suflet ? Col. 1,14 ; Rom. 5,11.

10. Ce profecție s-a împlinit prin moartea lui Isus ? Zah. 13,1.

11. Cît de deplină avea să fie curățirea păcătoșului prin singele lui Hristos ? 1 Ioan 1,7-9.

Pe muntele Moria, Abraam fusese întrebat de fiul său : „Tată... unde este mielul pentru

arderea de tot? Tatăl a răspuns: Fiule, Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot. Abraam a văzut berbecule pus în locul lui Isaac, simbolul Aceluia care trebuia să moară pentru păcatele noastre. Prin Isaia, Duhul Sfânt, folosind acel simbol, a proorocit despre Mântuitorul: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie“, „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“. Dumnezeu vrea să ne învețe că din iubirea Lui trebuie să pornească darul care ne poate împăca cu El.

STUDIUL 2

TEMPLELE LUI DUMNEZEU

Exod 25,8

Templul înălțat pentru ca Dumnezeu să sălășuiască în el prin prezența Lui, avea de scop să fie o învățătură pentru ca fiecare făptură să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Dumnezeu locuiește în cel credincios și prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

1. Cite temple ale lui Dumnezeu sînt amintite pe nume în Biblie? Ebr. 9,1; 8,1.2.5.

2. În cite încăperi era împărțit templul închinat lui Dumnezeu? Exod. 26,33; Ebr. 9,2.3.

Clădirea era împărțită în două încăperi. Cea dintîi și cea mai mare numită Sfînta, iar a doua încăpere, Sfînta Sfîntelor. O perdea bogată despărțea aceste două încăperi. Întrucît clădirea nu avea ferestre, amîndouă încăperile, dacă ar fi trebuit să depindă de lumina zilei, ar fi fost întunecoase. În prima despărțitură totuși, lumina candelaburului cu șapte brațe dădea lumină indestulătoare pentru ca preoții să-și îndeplinească serviciul de toate zilele pe care îl cerea ritualul.

3. Ce obiect sacru trebuia să fie păstrat în locul prea sfînt? Exod. 26,33.34.

Legea lui Dumnezeu așezată în chivot, era marea regulă de dreptate și judecată. Legea aceasta pronunța moartea asupra celui care o călca. Deasupra Legii însă era milostivitorul, deasupra căruia se descoperea prezența lui Dumnezeu, și de la care, în virtutea ispășirii, se acorda iertarea păcătoșului pocăit. Astfel în lucrarea lui Hristos pentru mîntuirea noastră simbolizată prin serviciul sanctuarului, „bunătatea și credincioșia se întîlnesc, dreptatea și pacea se sărută“.

4. Ce unelte erau așezate în prima despărțitură, cunoscută sub numele de Locul Sfînt? Exod. 40,22-27.

Peretii îmbrăcați în aur reflectînd lumina care venea de la sfeșnicul de aur, culorile vii ale perdelor brodate cu măiestrie cu îngerii lor strălucitori, masa și altarul tămîierii strălucind din pricina aurului; dincolo de perdeaua a doua, chivotul sfînt cu heruvimii, și deasupra lor sfînta șechina — manifestarea vizibilă a prezenței lui Dumnezeu; toate erau

doar o slabă licărire a măririi templului lui Dumnezeu din cer, marele centru al lucrării de mîntuire.

5. Ce unelte se găseau în curtea sanctuarului? Vers. 6,7.

6. Cine au fost puși de o parte pentru lucrarea preoției în sanctuarul pămîntesc? Exod. 28,1.

Prin îndrumare divină, seminția lui Levi a fost deosebită pentru serviciul sanctuarului. În primele timpuri fiecare bărbat era preotul familiei sale. În zilele lui Abraam, preoția era privită ca un drept din naștere al primului născut. Dar acum Domnul în loc să ia pe întîiul născut din tot poporul Izrael pentru serviciul sanctuarului, El alege seminția lui Levi. Prin această onoare vizibilă, Domnul arată cit de mult aprobă El credincioșia și devotamentul lor pentru serviciul Său.

7. Ce cuprindea serviciul zilnic pe care îl îndeplineau preoții? Exod. 29,38.39.42; 30, 7-8.

Serviciul zilnic consta în jertfa de dimineață și seară, jertfa de tămîie frumos miroitoare de pe altarul de aur, și jertfele pentru sabbate, luni noi și anumite sărbători.

În fiecare dimineață și seară se ardea pe altar un miel de un an, împreună cu jertfele de mîncare convenite, simbolizînd astfel consacrarea zilnică a națiunii și dependența ei continuă de singele ispășitor al lui Hristos. Dumnezeu a dat îndrumări lămurite ca orice jertfă adusă pentru serviciul sanctuarului să fie „fără cusur“. Preoții trebuia să cerceteze toate animalele aduse pentru jertfă, și să dea la o parte pe oricare era descoperit avînd vreun cusur. Numai o jertfă fără cusur putea fi un simbol al curăției desăvîrșite a Domnului Hristos care urma să Se jertfească pe Sine ca Miel fără cusur și fără prihană.

8. În care despărțitură a sanctuarului era săvîrșit serviciul zilnic? Ebr. 9,6.

Cînd preoții intrau seara și dimineața în templu la timpul tămîierii, jertfa zilnică era pregătită spre a fi adusă în curtea de afară. Acesta era un timp de interes deosebit pentru închinătorii care erau adunați la cortul mărturiei. Înainte de a intra înaintea lui Dumnezeu prin serviciul preotului, ei trebuiau să-și cerceteze stăruitor inimile și să-și mărturisească în mod serios păcatele... Astfel rugăciunile lor se urcau împreună cu fumul de tămîie spre cer în timp ce credința cuprindea meritele Mîntuitorului făgăduit.

9. Dacă un preot, adunarea, un conducător sau unul dintre laici păcătuia din neștiință, ce trebuia să facă?

În cazul unui preot (Lev. 4, 3); dacă era adunarea (v. 13. 14); în cazul unui conducător (v. 22. 23); dacă era unul dintre laici (v. 27. 28).

„Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege“. 1 Ioan 3,4. În Rom. 6, 23 Pavel spune că „plata păcatului este moartea“. Pentru a face cu putință liberarea păcătoșului de plata păcatului, aceste jertfe, care reprezentau moartea lui Hristos și vărsa-

rea singelui Său în folosul credinciosului, erau făcute în fiecare zi în serviciul sanctuarului.

10. După ce serviciul acesta era îndeplinit cu credincioșie, ce se făcea cu păcatul individului? Lev. 4, 35 u.p.

Partea cea mai însemnată din lucrarea zilnică era serviciul îndeplinit în folosul credinciosului. Păcătosul pocăit își aducea jertfa la ușa cortului, își mărturisea păcatele, trecându-le astfel în chip simbolic de la el asupra jertfei nevinovate. Apoi animalul era junghiat cu propria sa mină și singele era dus de către preot în Sfânta și stropit înaintea perdelei, în spatele căreia era chivotul în care se găsea Legea pe care păcătosul o călcase. Prin această ceremonie, păcatul era trecut în chip simbolic asupra sanctuarului, prin singe. În unele cazuri singele nu era dus în Sfânta; dar atunci carnea trebuia să fie mîncată de preot, așa după cum mai înainte Moise dăduse îndrumări fiilor lui Aaron, zicîndu-le: „Domnul v-a dat-o, ca să purtați nelegiuirea adunării“. Atît o ceremonie cît și cealaltă simbolizau trecerea păcatului de la cel ce se pocăia asupra sanctuarului.

11. După care model se îndeplinea serviciul în sanctuar? Ebrei 8, 5.

Moise a făcut sanctuarul „după chipul care i-a fost arătat pe munte“. Pavel declară că „cortul și toată rînduiala pentru slujba dumnezeiască“ după ce au fost terminate, erau „chipul celor din ceruri“. Iar Ioan zice că el a văzut templul lui Dumnezeu din cer. Acest sanctuar în care Isus slujește pentru noi, este marele original, după care sanctuarul construit de Moise era o copie.

12. Ce obiecte a văzut Ioan în sanctuarul din ceruri? Apoc. 4, 5; 8, 3; 11, 19.

13. Cine este marele preot și slujitorul Sanctuarului cereșc? Ebr. 8, 1. 2; 9, 12.

14. Avînd un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, ce sîntem îndemnați să facem? Ebrei 10, 21, 22.

STUDIUL 3

IMPLINIREA JERTFELOR

Ebrei 2,9

Asupra lui Hristos a fost pusă toată nelegiuirea noastră a tuturor. A fost socotit ca un fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea Legii. În toată viața Sa, Hristos propovăduise vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Misiunea Lui era mîntuirea chiar pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, cînd era apăsător de povara grozavă a vinovăției, nu putea să vadă fața împăciuitoare a Tatălui. Atît de mare era chinul acesta încît durerea corporală de abia era simțită.

1. Cum a arătat Dumnezeu că serviciul sanctuarului a luat sfîrșit la moartea lui Hristos pe cruce? Mat. 27,50. 51 p.p.

Cînd de pe buzele lui Hristos ieși puternicul strigăt: „S-a sfîrșit“, preoții slujeau în templu. Era ora jertfei de seară. Mielul care înfățișa pe Hristos fusese adus pentru a fi junghiat. Îmbrăcat în haina lui frumoasă și plină de însemnătate, preotul sta cu cuțitul ridicat, ca Abraam cînd era gata să junghie pe fiul său. Plini de interes, închinătorii priveau. Dar pămîntul începu să se zguduie și să tremure deoarece Domnul Insuși se apropiase. Toți erau cuprinși de groază și de neliniște. Preotul era gata să junghie victima, dar cuțitul îi cade din mînă, iar mielul scapă. Marea jertfă fusese adusă. Locul către Sfînta Sfințelor era descoperit.

Sfîșierea perdelei arăta că întregul sistem al jertfelor pămîntești luase sfîrșit odată cu moartea lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Umbra se întîlnise cu ființa și de aceea se desființase. Ea mai declara de asemenea că Hristos Își terminase viața Sa pămîntească, făcuse ispășire pentru păcat, făcînd astfel față pe deplin pedepsei sale.

2. Odată cu schimbarea preoției, ce altă schimbare trebuia să mai aibă loc? Ebr. 7,12.

Două legi deosebite sînt prezentate în Biblie; o Lege, cuprinzînd Decalogul, sau cele zece porunci constituie măsura guvernării morale a lui Dumnezeu. Cealaltă lege se ocupă cu riturile și ceremoniile în legătură cu serviciul sanctuarului și de asemenea cu anumite reguli civile. Deoarece reiese clar din cuprins că Ebrei 7,12 se referă la legea care mărginea preoția numai la tribul lui Levi, este evident că odată cu trecerea preoției levitice, aveau să treacă și toate legile care erau în legătură cu serviciile ceremoniale.

3. Cum a fost înălțată Legea celor zece porunci mai presus de toate celelalte? Exod. 31,18; 32,16.

4. Cum a fost făcută cunoscut lui Izrael marea însemnătate a Legii celor zece porunci a lui Dumnezeu? Deut. 4,12. 13.

Dumnezeu a făcut din ocazia dării Legii o scenă în armonie cu caracterul solemn al acesteia. Izrael trebuia să primească impresia că tot ce este în legătură cu serviciul lui Dumnezeu trebuie tratat cu cel mai mare respect.

5. Pe lingă legea morală, ce i se porunci lui Moise să mai învețe pe popor? Deut. 4,14.

6. Din ce consta legea ceremonială? Ebr. 9,9. 10; 10, 1.

Legea lui Dumnezeu care se cuprindea în Decalog sau în cele zece porunci, se ocupă numai cu îndatoririle morale. Partea aceea din legea lui Moise care se ocupa cu serviciul jertfelor, era ceremonială, și consta din instrucțiunile date izraeliților despre diferitele și complicatele forme de serviciu în legătură cu preoția lui Aaron. Ea arăta cum să se facă anumite jertfe la anumite ocazii.

7. Ce declară apostolul Pavel că a făcut Hristos cu această lege a jertfelor? Ebrei 10,8.9.

La moartea lui Hristos pe Calvar, serviciul tipic nu mai avea nici o însemnătate. Înainte de cruce, aducerea acestor jertfe era o dovadă de credință în făgăduința unui Răscumpărător care avea să vină să libereze de păcat. Dar, după răstignire continuarea acestor jertfe avea să însemne tăgăduirea credinței în Hristos, pentru că singele ispășitor fusese vărsat și nu mai era nevoie de nici o ceremonie preinchipuitoare.

8. Ce asigurări ni se dau că numai singele lui Hristos poate să ștergă păcatul din viață? Ebr. 9,13.14; 1 Ioan 1,7.

Nimeni altul nu putea săvârși mântuirea noastră decât numai Fiul lui Dumnezeu, deoarece numai Fiul care a fost la sinul Tatălui, putea să ni-L descopere. Numai El care cunoștea adâncimea iubirii lui Dumnezeu, numai El putea face cunoscută iubirea aceasta.

STUDIUL 4

HRISTOS, IMPLINITOR AL CELOR PREINCHIPUITOARE

1 Petru 2,24

Cînd preotul scrisese numele copilului, el scrisese numele Aceluia care era temelia întregului sistem de jertfe. Acest nume avea să fie garanția acestui sistem, deoarece sistemul sacrificiilor și al darurilor se învechise, închipuirea aproape ajunsese adevărul și umbra, realitatea sa. Mărirea se depărtase din sanctuar, dar în Pruncul din Betleem era cuprinsă slava în fața căreia îngerii se prosternau. Pruncul acesta neștiutor era sămînța făgăduită, către care arăta primul altar ridicat la porțile Edenului. Acesta era Silo, Pacificatorul. Era Acela care Se numise în fața lui Moise, „Eu Sint”. Era Acela care călăuzise pe Izrael din stîlpul de nor și de foc. Era Acela despre care prorociseră de multă vreme văzătorii. Era adevăratul „Mare Preot, pus peste casa lui Dumnezeu”, conducătorul „Preoției, care nu poate trece de la unul la altul”. Mijlocitorul de la „dreapta Măririi în locurile prea înalte”.

1. După care exemplu se săvîrșea serviciul preoților care slujeau în sanctuarul pămîntesc? Ebrei 8,5.

2. Cu cine era asemănat Hristos, în ce privește chemarea Sa la preoție? Ebr. 7,11. 15.

3. Cum deveneau leviții preoți? Ve s. 5,28 p. p.

Urmașii lui Aaron din tribul lui Levi primeau slujba preoției prin moștenire. Era o succesiune familială. Ea cobora dintr-un membru al familiei la altul. Pentru ca cineva să-și dovedească dreptul la slujba aceasta, trebuia să fie în stare să arate că se trage din casa lui Aaron.

4. Ce este raportat despre profeția lui Melhisedec? Ebr. 7,3—6.

Textul din Ebrei 7,3 în traducerea siriană, sună astfel:

„Al cărui tată sau a cărui mamă nu sînt scriși în spița neamului; nici începutul zilelor și nici sfîrșitul vieții”.

Melhisedec n-avea nici o moștenire în preoție. El nu se cobora din familia Leviților. Părinții săi, fiind necunoscuți, el nu putea să-și tragă spița neamului dintr-o seminție sau familie deosebită și să dovedească astfel dreptul său la slujba de preot. Așa dar el „a fost făcut” preot.

5. În ce chip asemănător este descrisă originea lui Hristos de către același apostol? Vers. 13—16.

Isus, ca și Melhisedec, a fost făcut preot printr-o hotărîre, printr-un jurămint, mai de grabă decît prin moștenire. Pentru ca să se poată aduce la îndeplinire planul acesta al lui Dumnezeu, trebuia să se desființeze legea preoției care arăta că numai leviții pot fi preoți. Așa dar Hristos a fost „chemat” la lucrarea Sa preoțească după rînduiala lui Melhisedec și nu după rînduiala lui Aaron.

6. Din pricina aceasta ce este în stare să facă Isus? Vers. 24. 25.

7. Ce se făcea cu singele jertfei pentru păcat în serviciul din prima despărțitură a sanctuarului pămîntesc? Lev. 4,6. 7.

8. Ce a făcut Hristos cu păcatul? Ioan 1,29 u.p.; 1 Petru 2,24.

Hristos ca locțiitor al nostru și garanție pentru noi a fost socotit ca un fărădelege ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea Legii.

9. Ce spune ucenicul iubit Ioan, că este Isus? 1 Ioan 2,1

10. Ce lucrare arată apostolul Pavel că face Isus pentru noi? Ebr. 7,25; Rom. 8,34.

Aceasta este lucrarea în prima despărțitură a sanctuarului, și această lucrare trebuia să fie terminată în a doua despărțitură în timpul judecării de cercetare. Isus a adus la îndeplinire un serviciu neîntrerupt în Sfînta pînă a venit timpul cînd să înceapă lucrarea Sa din Sfînta Sfintelor.

11. Ce va face singele lui Hristos, „Mielul lui Dumnezeu”, pentru aceia care Îl primesc? 1 Ioan 1,7; Ebr. 9,13. 14.

STUDIUL 5

CURĂȚIREA TEMPULUI LUI DUMNEZEU

Apoc. 3,5

Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfînt; și așa sînteți voi”. Nimeni nu poate scoate singur relele care au pus stăpînire pe inima lui. Singur Hristos poate curăți templul sufletului. Dar El nu vrea să vie cu de-a sila. În inimă El nu vine ca în templul de pe vremuri, ci zice:

„Iată Eu stau la ușă și bat, dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine“. „El va arunca în fundul mării, toate păcatele lor“. Prezența lui va curăți și va sfinți sufletul, așa încât să poată fi un templu sfânt pentru Domnul, și un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.

1. De câte ori intra marele preot în a doua de-părțitură a sanctuarului pămîntesc? Ebr. 9,6,7.

2. Cum era îndrumat marele preot să se pregătească pentru acest serviciu? Lev. 16,11—14.

În fiecare an în a treia zi a lunii a șaptea, marele preot se muta din locuința sa din Ierusalim, în curțile templului. Aici petrecea săptămîna în rugăciune și meditație cum și cercetarea de aproape a ritualului de îndeplinit în ziua ispășirii, așa fel ca să nu facă vreo greșală. Cu el mai era unul, care, în caz că marele preot s-ar fi îmbolnăvit sau ar fi murit, să purceadă mai departe la serviciu în ziua ispășirii. În general, mai era lingă marele preot în tot acest timp și unul din preoții mai bătrîni care-l însoțea și-l ajuta, și vedea ca totul să fie bine executat și să se îndeplinească așa ca să fie bine primit.

3. Ce animale erau aduse de către adunare pentru a fi folosite în slujba jertfelor din ziua aceasta? Vers. 5.

4. În ce mod trebuia să se facă alegerea între cei doi țapi? Pe cine înfățișau ei? Vers. 7,8.

5. Ce trebuia a se face cu țapul pentru Domnul? Vers. 9.

6. Unde avea să fie stropit singele acestei jertfe? Vers. 15,18.

7. Ce se săvîrșea prin stropirea singelui? De care lucru era curățat sanctuarul? Vers. 16. 19. 29. 30.

Slujba din sanctuar consta din două părți: preoții slujeau zilnic în Sfînta, iar odată pe an marele preot făcea o lucrare specială de ispășire în Sfînta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului.

Cînd marele preot intra în Locul prea Sfînt, în ziua ispășirii, el mergea ca reprezentant al credincioșilor. În persoana sa, Izrael se înfățișa Domnului pentru a da seamă de păcatele de peste an. Raportul acestor păcate sta scris în singele de pe altarul arderilor de tot și din Locul Sfînt. Odată cu ziua ispășirii venise ziua socotelor, cînd toate păcatele trebuia să treacă pe dinaintea lui Dumnezeu. Marele Preot venea înaintea lui Dumnezeu în timp ce norul de tămîie îl acoperea. O singură dată pe an păcătosul era adus înaintea lui Dumnezeu în Locul prea Sfînt. Marele preot stropea singele vițelului pe capacul ispășirii spre răsărit: „să stropească din singe de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii“ făcînd astfel ispășire pentru el și pentru casa lui. Lev. 16,14. Orice păcat cu care s-a identificat, orice păcat pentru care poartă răspundere, a fost dus în sanctuar. El este curat dar sanctuarul nu.

8. După ce termina lucrarea de curățire sau ispășire, cînd marele preot ieșea afară din sanctuar, ce trebuia să se facă cu țapul de trimis, care era încă în viață? Lev. 16,10. 20. 22.

În ziua ispășirii, marele preot, după ce aducea o jertfă pentru adunare, mergea în Sfînta Sfintelor cu singele, și stropea asupra capacului ispășirii, deasupra tabelor Legii. Astfel pretențiile Legii, care cerea viața păcătosului, erau satisfăcute.

După cum la ispășirea finală păcatele celor cu adevărat pocăiți vor fi șterse din cărțile cerului, fără să mai fie amintite tot așa și în serviciul tipic ele erau duse departe în pustiu despărțite pentru totdeauna de adunare.

9. Cum erau îndemnați credincioșii să se comporte în această zi a ispășirii? Lev. 16,29; 23, 27, 28.

Toți trebuiau să-și întristeze sufletul în timp ce se săvîrșea această lucrare de ispășire. Toate ocupațiile erau lăsate la o parte, și întreaga adunare petrecea ziua într-o umilință solemnă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post, și adîncă cercetare a inimii.

10. Ce indemn asemănător dă Pavel aceluia care trăiesc sub noul legămînt? Ebr. 10, 22, 23.

Slujba aceasta din sanctuar era o preînchipuire a celor săvîrșite în sanctuarul din ceruri unde se ține un raport complet al păcatelor săvîrșite și al păcatelor mărturisite. Cînd venea ziua ispășirii, se presupunea că tot Izraelul și-a mărturisit păcatele și că mărturisirea lor era înscrisă în singele din sanctuar. Pentru a duce lucrul la desăvîrșire era nevoie acum ca raportul acesta să fie îndepărtat, ca păcatele să fie șterse, iar sanctuarul să fie curățat de necurăția lui de singe. Lucrarea de curățire începea cu Sfînta Sfintelor cu singele țapului, iar după aceea Sfînta. În felul acesta era șters raportul păcatelor, iar sanctuarul devenea curat.

STUDIUL 6

CURĂȚIREA SANCTUARULUI CERESC

Proverbe 28,13

Serviciul jertfelor care arăta spre Hristos a trecut; ochii celor credincioși au fost îndreptați către adevărata jertfă, Domnul Isus Hristos. Preoția levitică a încetat; dar noi primim la Isus, slujitorul noului legămînt, și la „singele stropirii, care vorbește mai bine ca singele lui Abel“. Drumul în locul prea Sfînt nu era deschis cîtă vreme sta în picioare cortul dinții. „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvîrșit, care nu este făcut de mîini... și a intrat odată pentru totdeauna în Locul prea Sfînt... cu însuși singele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică“. Ebr. 9, 11. 12.

1. Ce lucrare trebuie să se facă neapărat în sanctuarul ceresc? 9, 22, 23.

Acest sanctuar în care Isus slujește pentru noi, este marele original, după care sanctuarul construit de Moise era o copie.

2. Cu ce „jertfe mai bune“ trebuie să fie curățat sau purificat sanctuarul ceresc? Vers. 12.

Deși singele lui Hristos avea să libereze pe păcătosul plin de căință de sub condamnarea Legii, totuși păcatul nu urma să dispară ci trebuia să stea încă în raportul sanctuarului pînă la ispășirea finală. În ziua cea mare a judecății, cei morți vor fi judecați după faptele lor. Atunci prin puterea singelui ispășitor al lui Isus, păcatele celor cu adevărat căiți vor fi șterse din cărțile cerului.

3. Ce dorește Hristos să îndepărteze prin lucrarea Sa din sanctuarul ceresc? Vers. 26 u. p.

4. Cum se putea ca păcatul să fie trecut de la păcătos asupra templului pămîntesc? Lev. 4,32—35; Ebr. 13.11.

În jertfa zilnică pentru păcat din serviciul levitic, păcătosul trebuia să-și pună miinile pe capul jertfei — un gest de căință și mărturisire — înainte ca păcatul său să poată fi trecut de la el asupra animalului de jertfă.

La fel și astăzi. Noi ne despărțim de păcat prin mărturisire (1 Ioan 1,9). „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“. Prov. 28,13.

După cum în vechime păcatele credincioșilor erau așezate prin credință asupra jertfei pentru păcat, și prin singele acesteia erau trecute, în chip simbolic, asupra sanctuarului pămîntesc, tot așa și în noul legămînt, păcatele celui pocăit sînt puse prin credință asupra lui Hristos, și trecute, în realitate asupra sanctuarului ceresc.

5. Înainte ca păcatele noastre să fie șterse pentru totdeauna, ce lucrare solemnă trebuie să se facă? Fapte 10,42 u. p.; Ebr. 9, 27.

6. De ce nu se pot șterge păcatele în mod definitiv înainte de judecată? Ezech. 33,12.13.

Dacă păcătosul iertat nu continuă să-și dovedească credința, atunci din nou va fi împovărat cu toate păcatele sale trecute. Isus nu va mijloci înaintea Tatălui la judecata finală, pentru unul ca acesta; pentru că deși păcatele sale au fost iertate odată, el n-a stăruit în credință și Hristos nu mărturisește numele lui.

7. Ce cărți sînt ținute de Domnul în ceruri? Apoc. 21, 27; Filip. 4,3; Mal. 3, 16.

Cartea vieții cuprinde numele tuturor celor care au intrat în serviciul lui Hristos. Domnul Isus a zis ucenicilor Săi: „Bucurați-vă că numele voastre sînt scrise în ceruri“.

8. Ce rol îndeplinesc aceste cărți în lucrarea judecății? Dan. 7, 10 u. p.; Apoc. 20,12

Această lucrare de examinare a caracterului spre a hotări cine sînt cei pregătiți pentru împărțirea lui Dumnezeu, este judecata de cercetare cu care se încheie lucrarea din sanctuarul din cer.

9. După cercetarea acestor cărți, ce se face cu păcatele celor credincioși? Fapte 3,19. 20-

10. Cu cine se începe judecata? 1 Petru 4,17 p. p.

11. Numai ce poate să mintuiască pe păcătos? 1 Petru 1,18.19.

12. Dînd un nobil exemplu de pregătire, ce a făcut apostolul Pavel? 2 Tim. 4,6—8.

STUDIUL 7

DEPLINĂ IERTARE PRIN ISPĂȘIRE

Isaia 1,18

Cînd Dumnezeu făgăduiește că „nu obosește iertînd“, adaugă: „Căci gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre, și căile voastre nu sînt căile Mele, zice Domnul. Ci, cît sînt de sus cerurile față de pămînt, atît sînt de sus căile Mele față de căile voastre și gîndurile Mele față de gîndurile voastre“. Iertarea lui Dumnezeu nu este numai iertarea de păcat, ci smulgere din păcat. Este revărsarea iubirii răscumpărătoare, care transformă inima. David avea adevărata idee despre iertare, cînd se ruga: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic“. Și iarăși zice: „Cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi“. Ps. 103,12.

1. Cît de deplină este mîntuirea pregătită pentru păcătoși pocăiți prin lucrarea ispășitoare a lui Hristos? Ier. 33,8; 1 Ioan 1,7.9.

2. Cît de departe duce El nelegiurea de la aceia care cred? Ps. 103,11. 12.

Dacă ne încredințăm Lui și Îl primim ca Mîntuitor al nostru, atunci, sîntem socotiți drepecți din cauza Lui.

3. Ce preț răscumpărător a fost plătit pentru a face cu putință o astfel de mîntuire deplină? 1 Petru 1,18. 19.

4. Ciți sînt cuprinși în planul lui Dumnezeu pentru mîntuire? Apoc. 22,17 u. p.; Isa. 55,1.

5. Cît de completă este iertarea acordată aceluia care caută pe Dumnezeu și se întorc de la căile lor rele? Isa. 55, 6. 7. u. p.

6. Cît de deplină și desăvîrșită va fi izbăvirea celui mai decăzut păcătos din nelegiurile sale? Isa. 1,18.

Isus dorește ca să-L primim pe El, așa cum sîntem, păcătoși, neputincioși. Putem veni cu toată păcătoșenia noastră, să cădem în pocăință la picioarele Sale și El atunci să ne cuprindă în brațele iubirii Sale și să lege toate rănile noastre curățindu-ne de orice întinăciune.

7. Cît de complet vor fi îndepărtate păcatele celor răscumpărați, scrise în cărțile cerului? Ier. 50,20; 31,34 u. p.

8. Ce ilustrație folosește Domnul ca să arate completa îndepărtare a păcatului de la păcătos, atunci cînd el primește planul de mîntuire? Mica 7,18. 19.

9. Ce spune apostolul Pavel, despre aceia care sînt în Hristos Isus? Rom. 8,1.

Dreptatea lui Dumnezeu cere o jertfă egală cu păcătuirea. Prin Isus, această pretenție a fost satisfăcută pe deplin. Așa dar, cel mai

decăzut păcătos poate primi pe Hristos, să-și mărturisească vinovăția și să primească de la El iertare pentru orice păcat al său. „Acum dar, nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus...“ exclamă Pavel.

10. Ce asigurare avem că harul este îndesulător pentru noi păcătoși? Ebr. 7,25.

11. Care este îndemnul lui Dumnezeu pentru accia care mai trăiesc încă în păcat? Isa. 55,6,7.

STUDIUL 8

DOMNUL NEPRIHĂNIREA NOASTRA

Isa. 61, 10

Neprihănirea sau dreptatea este sfințenie, asemănare cu Dumnezeu. Ea este trăirea legii lui Dumnezeu, pentru că „toate poruncile Tale sînt drepte“ iar iubirea este împlinirea Legii.

Dreptatea sau neprihănirea nu se capătă nici prin lupte chinuitoare sau munci istovitoare, nici prin daruri sau sacrificii, ci ea se dă în dar oricărui suflet care flămînzește și însetează după ea. „Neprihănirea lor este de la Mine, zice Domnul“, și „Iată Numele pe care Îl vor da: Domnul neprihănirea noastră“.

1. Ce experiență este asigurată acelor care cred în Hristos? Fapte 13, 38, 39.

2. După Scriptură, care va fi starea celui pe care Hristos l-a liberat? Rom. 6, 6-8.

3. Cum privește Dumnezeu pe accia pe care i-a îndreptățit? Rom. 8, 33, 34.

Traducerea greacă a acestor versete, cu o punctuație cu totul alta, ar putea fi redată ceva mai liber în felul următor: „Îi va învinui Dumnezeu? Dar El declară că Îi liberează de vină! Cine altul să-i osîndască? Îi va osîndi Isus Hristos? Dar El a murit pentru ei!“.

4. Cum poate Dumnezeu să fie drept și totuși să îndreptățească pe păcătoși declarîndu-i nevinovați și liberi de păcat? 2 Cor. 5, 21.

Nu numai că sîngele lui Hristos curăță toate păcatele trecute, dar chiar neprihănirea Sa este declarată a fi a noastră. În timpul vieții Sale pe pămînt „Hristos lucră o neprihănire desăvîrșită. El a trăit o viață desăvîrșită, fără păcat, în trup omenesc, la fel cu al nostru. El a făcut față oricărei pretenții a legii Tatălui.“

5. Cu ce spunea Isaia că l-a acoperit Domnul? Isa. 61, 10.

Haina aceasta n-are nici un fir făcut după o părere firească. Hristos a dezvoltat în corpul Său omenesc un caracter desăvîrșit și caracterul acesta vrea să ni-l dea și nouă. Atunci Domnul privește asupra noastră și vede, nu haina de frunze de smochîn, ci propriul veșmînt al dreptății Sale care este desăvîrșita ascultare față de legea lui Dumnezeu.

6. Ce schimbare minunată avu loc cu Iosua? Zah. 3, 3-5.

Propriile sale păcate, cît și ale credincioșilor, erau iertate. Iosua a fost îmbrăcat în haine de sărbătoare — dreptatea lui Hristos. Mitra care fusese așezată pe capul lui Iosua, era o mitră

preoțească și avea inscripția: „sfințenie Domnului“, ca să arate că trecîndu-i-se cu vederea păcatele sale de mai înainte, acum era învrednicit să slujească în fața lui Dumnezeu în sanctuarul Său.

7. Ce devin accia care sînt iertați și îndreptățiți în chipul acesta? 1 Ioan 3, 1, 2.

8. Ce fel de viață trăiește acela care este îndreptățit? Rom. 6,4.

9. Ce vrea Dumnezeu să împlinească în noi? Rom. 8, 4.

10. Cît de mult ne poate El ajuta atunci cînd puterea Sa lucrează în noi? Ebr. 7, 25.

Două sînt în deosebi greșelile de care trebuie să se ferească credincioșii lui Dumnezeu. Prima este de a se uita la propriile lor fapte, încrezîndu-se în ce ar putea face ei singuri, spre a veni în armonie cu Dumnezeu. Cine încearcă să se facă sfînt prin propriile sale fapte de ținerea Legii, acela încearcă o imposibilitate. Numai harul lui Hristos ne poate face sfînti.

Greșeala opusă, dar tot atît de primejdioasă, este să ni se pară că, credînd în Hristos ne-ar scuti de ținerea Legii lui Dumnezeu; și că, dat fiind că numai prin credință ne putem face părtași de harul lui Hristos — faptele noastre nu ar avea nimic de a face cu mîntuirea.

11. Avînd un Mîntuitor în totul desăvîrșit, ce sîntem îndemnați să facem? Ebr. 4, 15, 16.

Prin credință apucăm făgăduința de iertare a păcatelor, prin credință trebuie să fim îndreptățiți, și tot prin credință vor trăi cei drepti. Isus locuiește în inimile noastre „prin credință“.

Aceasta este învățătura pe care ne-a dat-o Domnul Hristos că orice dar dorit de la Dumnezeu să credem că îl primim, și va fi al nostru.

STUDIUL 9

BISERICA — OBIECTUL JUBIRII LUI DUMNEZEU

Isa. 49, 15, 16

1. Cu ce scop alese Dumnezeu pe Abraam? Gen. 26, 4.

2. Care era planul lui Dumnezeu cu privire la „adunarea izraeliților“ din pustie? Fapte 7, 38; Deut. 7, 6-8.

Domnul intenționa ca Comunitatea Sa să reflecteze plinătatea și belșugul ce aflăm în El. Noi primim neîncetat din dărnicia lui Dumnezeu.

3. Dacă credincioșii lui Dumnezeu avea să fie în totul ascultători, care avea să fie urmarea? Deut. 28, 13.

Cuvintele scrise de Moise prin Duhul Inspirației aparțin credincioșilor lui Dumnezeu, tot așa ca și Izraelului din vechime.

4. Numai cu ce condiție urma să ridice Dumnezeu așa de sus pe cei ai Săi? Deut. 4, 9 p.p.

5. Care este măsura iubirii lui Dumnezeu pentru Biserica Sa? Ier. 31, 3; Efes. 5, 25.

6. Prin ce este simbolizat interesul și grija lui Hristos pentru Biserica Sa? Apoc. 1, 20; 2, 1.

Hristos este arătat ca umblînd în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Așa este arătată în simbol legătura Lui cu Biserica. El este într-o neîntreruptă legătură cu credincioșii Săi, și cunoaște adevărata lor stare. El observă purtarea lor, evlavia și consacrarea lor. Cu toate că El este Mare Preot și Mijlocitor în sanctuarul de sus, totuși El este înfățișat a fi prezent în Comunitățile Sale de pe pămînt.

Iubirea lui Dumnezeu pentru biserica Lui este nemărginită.

7. Ce asigurare dă Hristos celor credincioși? Mat. 18, 19, 20.

8. Ce asemănare folosește profețul Isaia ca să reprezinte biserica? Isa. 5, 7 p.p.

9. Cît de neîntreruptă și duioasă este grija păzitorului pentru viața Sa? Isa. 27, 3; Ps. 121, 5-8.

10. Ce asigurare este dată că Dumnezeu nu va uita niciodată pe vreunul dintre copiii Săi? Isa. 49, 15, 16.

11. Care este obiectul supremei atenții a lui Hristos? Fapte 20, 28.

Nimic nu este păzit de El cu așa mare grijă ca biserica Sa.

STUDIUL 10

BISERICA — TEMPLUL LUI DUMNEZEU

Efeseni 2,2:

Dumnezeu poruncise lui Moise pentru Izrael, așa: „Să-mi faci un locas sfînt și Eu voi locui în mijlocul lor“, și El S-a coborît în sanctuar, în mijlocul credincioșilor Săi. În timpul călătoriei lor obsitoare prin pustie, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot astfel Hristos Si-a asezat sălașul în mijlocul taberei lui Izrael. El Si-a întins cortul alături de cortul nostru, ca să poată locui între noi și să ne familiarizăm cu viața și caracterul Său dumnezeiesc. „Cuvîntul s-a făcut trup și a locuit între noi“.

1. Ce se spune că este biserica? Efes. 2,21, 22; Ebr. 3,6.

2. Cine este ziditorul ei? Mat. 16,17,18.

3. Ce profetii se împlinesc prin zidirea templului spiritual al lui Hristos? Zah. 6,12,13.; Amos 9,11.

„Pe această piatră“, a zis Isus. „voi zidi Biserica Mea“. În fata lui Dumnezeu și în fata ostilor nevăzute ale îngerilor Săi. Hristos a întemeiat Biserica Sa pe Stîncă vie. Stîncă aceasta este El însuși, propriul Său corp, frînt pentru noi. Porțile locuinței morților nu puteau să biruiască Biserica clădită pe o stîncă de felul acesta.

4. Cine este Stîncă pe care s'ă ea? Deut. 32,4; 1 Cor. 10,4.

5. Ce se spune despre această temelie? 2 Tim. 2,19 p.p.

Temeliile credinței noastre au fost puse la începutul lucrării prin cercetare cu rugăciune a Cuvîntului și prin descoperire.

6. Care va fi experiența bisericii clădită pe această temelie? Mat. 7,24,25.

7. Ce materiale dorește Dumnezeu să întrebuințeze la construirea bisericii Sale? 1 Cor. 3,12 p.p.

De o frumusețe rară și de o amploare neîntrecută era măreața clădire pe care Solomon și sfetnicii săi au ridicat-o pentru Dumnezeu și pentru cultul Său. Împodobită cu pietre prețioase, împrejmuită cu curți spațioase, cu alei mărete, și căptușită cu cedru sculptat și aur strălucitor, clădirea templului cu perdelele sale brodate și mobilierul bogat, era un simbol potrivit al bisericii vii a lui Dumnezeu pe pămînt, care a fost clădită de-a lungul veacurilor după modelul divin, cu materiale care au fost comparate cu „aur, argint, pietre prețioase“. Hristos este „piatra din capul unghiului“ a acestui templu spiritual. „În El toată clădirea bine încheată, crește ca să fie un Templu Sfînt în Domnul“.

8. Cînd s-a clădit templul lui Solomon, unde s-a făcut lucrarea de pregătire a pietrelor? 1 Regi 6,7.

Templul iudaic a fost construit din pietre cioplite, tăiate din munte. Fiecare piatră era hotărîtă pentru locul ei din templu. Ele erau cioplite, lustruite și pregătite înainte de a fi aduse la Ierusalim. După ce toate au fost aduse la locul construcției, zidirea s-a făcut fără să se audă sunet de lovitură cu ciocanul sau cu toporul.

9. Cu toate că locul unde locuiește Dumnezeu este în ceruri, unde a făcînduit El că va locui? Exod. 25,8; 1 Regi 6,11-13.

De la sfîntenia acestui sanctuar credincioșii pot să învețe cum trebuie să considere locul în care Dumnezeu întîlnește pe cei ai Săi.

STUDIUL 11

AUTORITATEA ÎN BISERICĂ

Isaia 9,6

Hristos zice: „Adevărat vă spun, că orice veti lega pe pămînt va fi legat în cer; și orice veti dezlega pe pămînt, va fi dezlegat în cer“. Mat. 18,18.

Această declarație rămîne în vigoare, Hristos a împuternicit Comunitatea Sa, de a lucra în locul Său. Domnul i-a dat puterea de a rezolva toate chestiunile cu privire la dezvoltarea purității și ordinea sa. Tot ceea ce va face Comunitatea în conformitate cu îndrumările date în Cuvîntul lui Dumnezeu va fi aprobat în cer.

1. Ce formă de cîrmuire bisericească a existat de la Adam și pînă la Moise?

Răspuns: Sistemul patriarhal. (Vezi Gen. 8,20; 12,7,8; 26, 24-25; 33,18-20).

În timpurile străvechi tatăl era conducătorul și preotul familiei sale, și el exercita autoritatea asupra copiilor săi chiar după ce fiecare își avea familia lui. Urmașii săi erau învățați să privească la el ca la o căpetenie a lor, atît în chestiunile religioase, cît și în cele pămîntesti.

2. Ce formă de cîrmuire a existat în Izrael de la Moise pînă la Saul? Răspuns: O formă teocratică.

Teocrația este o cîrmuire între credincioșii care recunosc imediata suveranitate a lui Dumnezeu și primesc descoperirile Sale ca legi ale lor; cu alte cuvinte, o conducere directă a lui Dumnezeu.

Conducerea lui Izrael era efectuată în numele și prin autoritatea lui Dumnezeu. Lucrarea lui Moise, a celor șaptezeci de bătrîni, a mai marilor și judecătorilor, era doar să aducă la îndeplinire legile date de Dumnezeu; ei nu aveau puterea să facă legi. Aceasta era și a continuat să fie, felul existenței lui Izrael. Din timp în timp, oameni inspirați de Dumnezeu era trimiși să insiste la întărirea legilor.

3. Numai cine are dreptul să exercite autoritatea supremă în biserică? Isa. 9,6; Fapte 15,2.6.22.

4. Ce autoritate a dat Domnul bisericii Sale? Mat. 18,18; Ioan 20,22.23.

Asupra bisericii ca putere organizată El pune o răspundere cu privire la membrii ei. Față de cei care cad în păcat, biserica are o datorie, să-i avertizeze, să-i învețe.

Cuvîntul lui Dumnezeu nu îngăduie ca un credincios să-și așeze judecata sa împotriva judecării bisericii, nici nu e permis ca să-și impună părerile sale împotriva părerilor bisericii. Dacă n-ar exista nici o disciplină și conducere a bisericii, biserica s-ar nărui; ea n-ar putea fi ținută laolaltă ca trup.

5. Cît de departe poate merge biserica în exercitarea puterii ei de a-și conduce membrii? 2 Tes. 3,6; 1 Tim. 6,3-4.

Asupra bisericii stă răspunderea de a exclude din sinul ei pe cei care necreștinesc adevărul, prin purtarea lor necreștinească. Tot ceea ce va face biserica în conformitate cu îndrumările date în Cuvîntul lui Dumnezeu va fi aprobat în cer.

6. Numai cui aparține această autoritate? Mat. 18,17.

Biserica trebuie să aibă grijă de membrii ei,

7. Ce îndrumare dă Petru în ce privește exercitarea autorității în biserică? 1 Petru 5,1-3.

8. Cum trebuie să se lucreze cu un membru rătăcit? Mat. 18,15.16; Gal. 6,1.2.

Nu lăsați ca resentimentele voastre să degeneze în răutate. Mergi la fratele tău și vorbește cu el în umilință și sinceritate asupra chestiunii în litigiu.

9. Ce factori dîvini conlucrează la rînduirea slujbei? Fapte 13,2; Ebr. 5,4.

Dumnezeu are o biserică și ea are o slujbă rînduită după un plan divin.

10. Ce scop trebuie să fie îndeplinit prin conducerea rînduită de Dumnezeu în biserică? Efes. 4,11-13; 1 Tes. 2,10-12.

Isus a iubit Biserica, și S-a dat pe Sine pentru ea, și El o va desăvîrși, o va curăți, o va înnobila și o va înălța, așa ca să rămînă tare față de orice influențe rele. Cei rînduiți de Dumnezeu au fost aleși să vegheze cu multă grijă, cu stăruință neobosită, ca biserica să reflecte slava lui Dumnezeu.

11. Care trebuie să fie atitudinea tuturor credincioșilor unii față de alții? 1 Petru 5,5; Efes. 5,21.

12. Cu ce trebuie să fie toți îmbrăcați? 1 Petru 5,5-7.

Acei credincioși care și-au îmbogățit mintea cu cunoștințe folositoare, care au gînduri curate sînt cei care vor fi cei mai dispuși să admită slăbiciunea propriei lor priceperi. Ei nu sînt încrezuți, nici îngîmfați, ci avînd în vedere gînduri mai înalte la care se pot ridica din punct de vedere al moralei creștine, lor li se pare că de abia au început să urce. Numai credinciosul care nu are decît un început sau o spoyală de cunoștință, se crede înțelept și își dă dezgustătoare aere de importanță.

STUDIUL 12

ADEVĂRUL CREDINȚEI ÎN BISERICA APOSTOLICĂ

Psalm 43,3

Toată lumina, așa cum e relevată în Cuvîntul lui Dumnezeu, se oferă fiecărui credincios care vrea să o primească.

1. Vorbînd lui Toma, ce spunea Isus despre Sine? Ioan 14,6.

2. Ce spune Isus despre adevărul credinței? Ioan 8, 32.

3. Numai cum putem ajunge la cunoașterea adevărului? Ioan 7,17.

Credinciosul care va cerceta Cuvîntul lui Dumnezeu ca rugăciune, dorind să cunoască adevărul, ca să poată asculta de el, va primi lumina dumnezeiască. El va pricepe Scripturile.

4. Cum putem fi călăuziți în tot adevărul? Ioan 16,13-15.

Duhul Sfînt caută neconștient să atragă atenția la marea jertfă care s-a făcut pe crucea de pe Calvar, ca să arate iubirea lui Dumnezeu, și să deschidă sufletului convins lucrurile prețioase ale Scripturilor. Duhul Sfînt va lua lucrurile lui Dumnezeu și le va imprima în suflet. Prin puterea Sa, calea credinței va deveni așa de limpede încît nimeni nu se va putea rătăci pe ea.

5. Unde trebuie să fie statornicit adevărul credinței? Ps. 119,11; 51,6.

6. Ce putere are acest adevăr asupra credinciosului?

Răspuns: a) El are putere de curățire și sfințire. 1 Petru 1,22; Ioan 17,17.

b) El slujește ca scut și pavăză. Ps. 91,4.

c) El conduce la ceruri. Ps. 43,3; Isa. 26,2. Primit în inimă, aluatul adevărului credinței va rindui dorințele, va curăți gândurile și va înnobila simțurile și forțele sufletului credinciosului.

7. Ce se spune despre legea lui Dumnezeu? Ps. 119, 142.151.

8. Care trebuie să fie atitudinea noastră față de acest adevăr? 2 Tim. 2,15.

Fiecare creștin mai are ceva de făcut afară de a merge și a asculta Cuvîntul lui Dumnezeu. Mai trebuie să practice adevărul credinței auzit, trăind poruncile lui Dumnezeu în viața de creștin.

9. Știind ce avea să vină asupra bisericii, ce avertizare dădu Pavel bătrînilor adunați la Milet? Fapte 20,20-31.

10. Ce sfat dădea Pavel lui Timotei? 1 Tim. 4,13-16.

STUDIUL 13

LEGEA ȘI AUTORITATEA BISERICII ÎN LUMINA SANCTUARULUI

Deut. 10,4.5

Chiar de la început Creatorul a făcut cunoscut familiei din Eden, principiile și caracterul Legii Sale. Adam și Eva au fost creați ființe libere și fericite, dar au primit îndrumări cu privire la supunerea și ascultarea ce trebuia s-o dea din iubire și convingere autorității divine. În aceste condiții viața lor în Eden, era perpetuarea celei mai desăvîrșite armonii.

Neascultarea și călcarea Legii a adus cele mai nefericite schimbări în viața lui Adam și a Evei și a urmașilor acestora.

Un plan mare cuprinzînd prescripții divine intră în funcțiune și prin aceasta întregul sistem al Sanctuarului va cunoaște în decursul timpului o altă desfășurare.

Toate serviciile și simbolurile Sanctuarului erau o consecință a călcării legii lui Dumnezeu și o reprezentare simbolică a planului lui Dumnezeu pentru răscumpărarea celor păcătoși. Tot ce se făcea era un îndemn continuu la cunoașterea „Legii“ și descoperirea Dătorului ei, adică Hristos.

Legea este pusă în chivot, chivotul este așezat în Sfînta Sfintelor, care devine locul cel mai important, cu slujbele cele mai solemne.

1. Cine este autorul Legii celor zece porunci? Deut. 10,4; Iacob 4,12 p.p.

Cuvîntul „Lege“ derivă din latinescul „lex“ care înseamnă un corp de reguli sau principii care reglementează ordinea lumii fizice, și raporturile dintre oameni.

„Legea“ este prescripțiunea, sau norma scrisă stabilită de autoritatea supremă căreia toți

cetățenii trebuie să i se supună: care obligă la executarea anumitor lucruri și care oprește săvîrșirea altor lucruri.

Legea divină cuprinde preceptele date prin revelațiune ca credincioșii să aibă armonie spirituală cu Creatorul lor.

Legile reglementează drepturile și datoriile cetățenești și au ca scop apărarea și promovarea vieții cetățenilor și a Statului.

2. Unde a așezat Moise tablele Legii? Deut. 10,5.

Dumnezeu a dispus ca tablele Legii Sale să fie așezate în chivot care se afla în Sfînta Sfintelor unde prezența și manifestarea măririi divine prin Sechina arăta importanța și solemnitatea Legii. Dumnezeu a voit pentru dreptatea și iubirea Lui să dea omului o Lege mare și minunată.

3. Cum a arătat cărturarul Neemia importanța lucrării de pe Sinai? Care sînt cele patru puncte amintite? Neemia 9,13.

Legea credinței este asemenea unui inel miraculos în jurul inimii noastre. Cînd o împlinim, inima este veselă, plină de bucurie, și fără grijă; iar cînd legea este călcată, credinciosul simte că ceva îi strînge inima, iar conștiința își începe lucrarea judecății.

4. Ce a precizat Domnul Isus cu privire la poziția Sa față de Lege? Mat. 5,17.18.

El nu a desființat Legea care exprimă caracterul lui Dumnezeu; El a dat-o ființelor spre a fi fericite prin împlinirea ei.

5. Cum s-a dovedit supunerea și ascultarea față de legea civilă de către Iosif și Maria cu prilejul nașterii Mîntuitorului? Luca 2,1.4-6.

Planul lui Dumnezeu era în desfășurarea împlinirii profeției. Iosif și Maria au dat ascultare prevederilor autorității civile a cărei urmare a fost aducerea la îndeplinire a planului divin cu privire la nașterea lui Isus în Betleemul Iudeii.

Îngerii lui Dumnezeu s-au putut uni în slavă pentru acest mare eveniment fiindcă Iosif și Maria au ascultat de dispozițiile date ca Fiul lui Dumnezeu să se nască în locul profetizat.

6. Cum a arătat Mîntuitorul că recunoaște autoritatea civilă cum și obligațiile cetățenești? Mat. 22,20-21.

Răspunsul Mîntuitorului nu numai că este chintesența celei mai perfecte logice dar este în același timp și reglementarea unică în cel mai important sector al vieții credinciosului.

Acest răspuns reglementează și delimitează sferile între cele două autorități — civilă și divină.

Mai întii exprimă o poruncă „dați“ autorității ce sîntei „datori“ să dați. Aceasta vrea să spună: „nu rețineți“ ci dați fiecăruia ce sîntei datori să dați. „Cui datorați birul, dați-i birul. Cui datorați vama, dați-i vama. Cui datorați frica, dați-i frica, cui datorați cinstea, dați-i cinstea“. „Dați însă lui Dumnezeu cele ce sînt ale lui Dumnezeu“.

Creștinul adevărat recunoaște totdeauna autoritatea civilă în sfera ei de activitate. El respectă autoritatea și sprijinește din îndemnul cugetului toate eforturile ei pentru binele general.

7. Care este folosul legilor și a cîrmuirii civile? Rom. 13,4,5.

Unii nutresc sentimente potrivnice față de legi și stăpînire. Dar dacă n-ar fi stăpînire și legi, această lume ar fi într-o stare înfricoșată. Ele vor milita pentru principiile păcii și armoniei între oameni și popoare, lucrare în care este interesat și cerul și pămîntul.

8. Ce îndrumare precisă au cei însărcinați cu învățătura în biserică? Care trei lucruri trebuie să le facă credinciosul în viața lui socială? Tit. 3,1,2.

9. Care este obligația principală a creștinului față de autoritate? 1 Tim. 2,1-3.

Creștinii Adventiști de Ziua a 7-a cunosc marea taină a Sanctuarului unde Mintuitorul nostru mijlocește în favoarea celor credincioși și a întregii Sale creațiuni. Lucrarea Sa de Mare Preot se face în timpul nostru și este plină de solemnitate. El se roagă pentru noi și obține de la Tatăl har deosebit.

Creștinul trebuie să se roage cu multă solemnitate ca să devină părtaș al lucrării de ispășire din Sanctuarul de sus. Rugăciunea permanentă a creștinului trebuie să fie: „Doamne ajută-mi să fiu un bun fiu al familiei Tale, și un bun cetățean al țării mele!”

Curierul
ADVENTIST